

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

+ 248/2016

**Αριθμός Γνωμοδοτήσεως 284/2015
ΤΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
Ε' ΤΜΗΜΑ**

Συνεδρίαση της 1^{ης} Δεκεμβρίου 2015

Σύνθεση :

Πρόεδρος: Μεταξία Ανδροβιτσανέα, Αντιπρόεδρος του Ν.Σ.Κ.

Μέλη: Κωνσταντίνος Γεωργάκης, Βασιλική Πανταζή, Δημήτριος Αναστασόπουλος, Ελένη Σβολοπούλου, Δημήτριος Μακαρονίδης, Αδαμαντία Καπετανάκη, Σταύρος Σπυρόπουλος, Βασίλειος Καραγεώργος, Νομικοί Σύμβουλοι του Κράτους.

Εισηγητής : Σταύρος Σπυρόπουλος, Νομικός Σύμβουλος του Κράτους.

Αριθμ. Ερωτήματος: Το αριθμ. 272521/160646/7817/2404/6.11.2015 έγγραφο της Διεύθυνσης Βυζαντινών & Μεταβυζαντινών Αρχαιοτήτων/Τμήμα Βυζαντινών και Μεταβυζαντινών Αρχαιολογικών Χώρων και Μνημείων & Αρχαιολογικών Έργων του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού (ΥΠ.ΠΟ.Α).

Περίληψη ερωτήματος: Ερωτάται, εάν οι αριθμ. 978/2012, 2270/2014, 3349/2014 και 4781/2014 αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, σύμφωνα με τις οποίες δεν επιτρέπεται η δόμηση σε οικόπεδα εντός των μνημειακού χαρακτήρα οικισμών της Ύδρας και της Χώρας Πάτμου, σύμφωνα με το άρθρο 14 παρ. 2 περ. α' του ν.3028/2002, εφόσον δεν αποδεικνύεται τεκμηριωμένα η ύπαρξη σ' αυτά

προϋφιστάμενου κτίσματος, αποτελεί «πάγια» επί του θέματος νομολογία του εν λόγω δικαστηρίου και, σε καταφατική περίπτωση, εάν η Διοίκηση οφείλει να υιοθετήσει και να εφαρμόσει την ερμηνεία των σχετικών διατάξεων από την νομολογία αυτή σε όμοιες υποθέσεις, που αφορούν δόμηση εντός των ίδιων οικισμών και εκκρεμούν ή πρόκειται να εισαχθούν στο μέλλον ενώπιόν της ή έχουν ήδη διεκπεραιωθεί κατά τρόπο αντίθετο με την ερμηνεία αυτή.

I. 1. Με το έγγραφο του ερωτήματος και από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι με σειρά αποφάσεων του (978/2012, 3349/2014, 2270/2014 και 4781/2014) το Συμβούλιο της Επικρατείας έχει κρίνει ότι οι οικισμοί Ύδρας και Χώρας Πάτμου έχουν υπαχθεί σε ειδικό νομικό καθεστώς προστασίας, το οποίο εξακολουθεί να ισχύει και μετά την έναρξη ισχύος του ν. 3028/2002. Ως εκ τούτου, η δόμηση σε οικόπεδα εντός των οικισμών αυτών, σύμφωνα με το άρθρο 14 παρ. 2 του ν. 3028/2002 επιτρέπεται, μόνον εφόσον αποδεικνύεται τεκμηριωμένα ότι στο συγκεκριμένο οικόπεδο προϋπήρχε κτίσμα. Μέχρι σήμερα η Υπηρεσία χορηγούσε έγκριση δόμησης στα οικόπεδα αυτά αποκλειστικά με βάση της διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 του ν. 3028/2002, δηλαδή εφόσον το υπό ανέγερση κτίσμα συνάδει από πλευράς όγκου, δομικών υλικών και λειτουργίας με το χαρακτήρα του οικισμού.

2. Κατόπιν τούτων τίθενται προς το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους τα εξής ερωτήματα:

« Α) Κατά πόσο οι παραπάνω σχετικές αποφάσεις αποτελούν πάγια νομολογία και οφείλουν να εφαρμόζονται για το σύνολο των οικισμών. Ειδικότερα, αιτήματα που αφορούν στην ανέγερση νέων οικοδομών ή κατ' επέκταση προσθηκών σε υφιστάμενα κτίσματα στους προαναφερθέντες οικισμούς, δύνανται να εξετάζονται από τα αρμόδια γνωμοδοτικά όργανα, ή θα πρέπει να μην γίνονται αποδεκτά βάσει του σκεπτικού των προαναφερθεισών αποφάσεων. Επισημαίνεται ότι η μέχρι τώρα πρακτική της Υπηρεσίας σε αντίστοιχα ζητήματα ήταν η κατά περίπτωση αντιμετώπιση τους, σύμφωνα με τις ισχύουσες πολεοδομικές διατάξεις και τα προβλεπόμενα στο Ν. 3028/2002, με αποτέλεσμα να έχει επιτραπεί η ανέγερση νέων οικοδομών χωρίς την ύπαρξη ερειπίων.

Β) Περιπτώσεις για τις οποίες έχουν χορηγηθεί από την Υπηρεσία σχετικές

εγκρίσεις πριν την έκδοση των παραπάνω αποφάσεων του ΣΤΕ και διαθέτουν οικοδομική άδεια σε ισχύ ή έχουν υποβληθεί στην Υπηρεσία Δόμησης για την έκδοση άδειας, κατά πόσο δύνανται να υλοποιηθούν, με την κατασκευή του εγκεκριμένου οικοδομήματος. Πιο συγκεκριμένα, με την αριθμ. ΥΠΠΟ/ΓΔΑΠΚ/ΑΡΧ/Β1/Φ29/48588/2050/28-5-2009 Υ.Α. εγκρίθηκε η ανέγερση νέας διώροφης οικοδομής 195,54τ.μ., σε ακίνητο φερόμενης ιδιοκτησίας Χ..... Α....., στη θέση «Νεοχώρι» στη Χώρα Πάτμου. Η εν λόγω οικοδομή δεν έχει προς το παρόν ανεγερθεί και για το λόγο αυτό η ιδιοκτήτρια υπέβαλε την από 03-9-2015 αίτηση στη ΔΒΜΑ, προκειμένου να της γνωστοποιηθεί κατά πόσο δύνανται να υλοποιήσει την εγκριθείσα οικοδομή, δεδομένου ότι η οικοδομική άδεια έχει ισχύ έως το 2017».

II. 1. Το ισχύον Σύνταγμα στα άρθρα 24 παρ. 1 και 6 και 95 παρ. 5 ορίζει: «*Άρθρο 24 - 1. Η προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος αποτελεί υποχρέωση του Κράτους και δικαίωμα του καθενός. Για τη διαφύλαξή του το Κράτος έχει υποχρέωση να παίρνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα στο πλαίσιο της αρχής της αειφορίας6. Τα μνημεία, οι παραδοσιακές περιοχές και τα παραδοσιακά στοιχεία προστατεύονται από το Κράτος. Νόμος θα ορίσει τα αναγκαία για την πραγματοποίηση της προστασίας αυτής περιοριστικά μέτρα της ιδιοκτησίας, καθώς και τον τρόπο και το είδος της αποζημίωσης των ιδιοκτητών. Άρθρο 95 -5. Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης».*

2. Στη Διεθνή Σύμβαση της Γρανάδας για την προστασία της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς της Ευρώπης, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2039/1992 (Α' 61), ορίζεται ότι «η αρχιτεκτονική κληρονομιά» κατά την έννοια της Συμβάσεως, περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων ακινήτων αγαθών, τα «μνημεία», στα οποία κατατάσσεται «κάθε κατασκευή ιδιαίτερα σημαντική λόγω του ιστορικού, αρχαιολογικού, καλλιτεχνικού, επιστημονικού, κοινωνικού ή τεχνικού της ενδιαφέροντος, συμπεριλαμβανομένων των εγκαταστάσεων ή διακοσμητικών στοιχείων, που αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα τους» και τα «αρχιτεκτονικά σύνολα», που περιλαμβάνουν «ομοιογενή σύνολα αστικών ... κατασκευών, σημαντικών λόγω του ιστορικού, αρχαιολογικού, καλλιτεχνικού, επιστημονικού, κοινωνικού ή τεχνικού τους

ενδιαφέροντος, συναφή μεταξύ τους ώστε να σχηματίζουν ενότητες, που να μπορούν να οριοθετηθούν τοπογραφικά» (άρθρο 1), καθώς και ότι «Στο χώρο, ο οποίος περιβάλλει τα μνημεία, στο εσωτερικό των αρχιτεκτονικών συνόλων και των τόπων κάθε συμβαλλόμενος υποχρεώνεται να λάβει μέτρα που θα αποσκοπούν στη βελτίωση της ποιότητας του περιβάλλοντος» (άρθρο 7).

3. Ο ν. 3028/2002 «Για την προστασία των Αρχαιοτήτων και της εν γένει Πολιτιστικής Κληρονομιάς» (Α' 153), στο άρθρο 14 παρ. 2, μεταξύ άλλων, ορίζει «...2. Στους ενεργούς οικισμούς ή σε τμήματά τους που αποτελούν αρχαιολογικούς χώρους απαγορεύονται οι επεμβάσεις που αλλοιώνουν το χαρακτήρα και τον πολεοδομικό ιστό ή διαταράσσουν τη σχέση μεταξύ των κτιρίων και των υπαίθριων χώρων. Επιτρέπεται μετά από άδεια που χορηγείται με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, η οποία εκδίδεται μετά από γνώμη των οικείου γνωμοδοτικού οργάνου: α) η ανέγερση νέων κτισμάτων, εφόσον συνάδουν από πλευράς όγκου, δομικών υλικών και λειτουργίας με το χαρακτήρα του οικισμού.....».

4. Σε εκτέλεση της διάταξης της παρ. 5 του άρθρου 95 του Συντάγματος εκδόθηκε ο ν. 3068/2002 «Συμμόρφωση της Διοίκησης προς τις δικαστικές αποφάσεις κλπ.» (Α' 274), στο άρθρο 1 του οποίου προβλέπονται τα ακόλουθα : «1. Το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης και τα λοιπά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του προηγούμενου εδαφίου είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων που παράγουν υποχρέωση συμμόρφωσης ή είναι εκτελεστές κατά τις οικείες δικονομικές διατάξεις και τους όρους που κάθε απόφαση τάσσει».

5. Το π.δ 18/1989 «Κωδικοποίηση διατάξεων νόμων για το Συμβούλιο της Επικρατείας» (Α' 8) στο άρθρο 50 παρ. 1 και 4 ορίζει «1. Η απόφαση που δέχεται την αίτηση ακυρώσεως απαγγέλει την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης και συνεπάγεται νόμιμη κατάργησή της έναντι όλων..4. Οι διοικητικές αρχές, σε εκτέλεση της υποχρέωσής τους κατά το άρθρο 95 παρ. 5 του Συντάγματος, πρέπει να συμμορφώνονται ανάλογα με κάθε περίπτωση, με θετική ενέργεια προς το περιεχόμενο της απόφασης του Συμβουλίου, ή να απέχουν από κάθε ενέργεια που είναι

αντίθετη προς όσα κρίθηκαν από αυτό. Ο παραβάτης, εκτός από τη δίωξη κατά το άρθρο 259 του Ποινικού Κώδικα, υπέχει και προσωπική ευθύνη για αποζημίωση.».

6. Ο Αστικός Κώδικας στο άρθρο 1 με τον τίτλο «πηγές του δικαίου» ορίζει «Οι κανόνες του δικαίου περιλαμβάνονται στους νόμους και στα έθιμα».

III. Από τις προαναφερόμενες διατάξεις, ερμηνευόμενες αυτοτελώς και σε συνδυασμό μεταξύ τους, προκύπτουν τα ακόλουθα:

1. Με τις διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 24 του Συντάγματος έχει αναχθεί σε συνταγματικά προστατευόμενη αξία το φυσικό, το πολιτιστικό και το οικιστικό περιβάλλον. Κατά την άσκηση, συνεπώς, των αρμοδιοτήτων τους, όλα τα όργανα του Κράτους έχουν, δυνάμει συνταγματικής επιταγής, υποχρέωση να μην θίγουν, κατ' αρχήν, το περιβάλλον, υπό τις ανωτέρω εκφάνσεις του, και, επιπλέον να προβαίνουν σε θετικές ενέργειες για την προστασία του, ειδικότερα δε, να λαμβάνουν τα απαιτούμενα, νομοθετικά και διοικητικά, προληπτικά και κατασταλτικά μέτρα, παρεμβαίνοντας, στον αναγκαίο βαθμό, στην οικονομική ή άλλη ατομική ή συλλογική δραστηριότητα (βλ. ΣΤΕ Ολομ.613/2002 σκ.7, κ.α.). Περαιτέρω, με την παρ. 6 του ιδίου άρθρου ο συνταγματικός νομοθέτης θέλει να τύχει ιδιαίτερης (αυξημένης) κρατικής μέριμνας η μορφή εκείνη του πολιτιστικού ή ανθρωπογενούς περιβάλλοντος που περιλαμβάνει τα μνημεία και τα παραδοσιακά στοιχεία, που προέρχονται από την ανθρώπινη δραστηριότητα και συνθέτουν την ιστορική, καλλιτεχνική, επιστημονική και γενικά πολιτιστική κληρονομιά της χώρας. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, το Κράτος έχει υποχρέωση, σε κάθε παρέμβαση στην πολιτιστική κληρονομιά, να διατηρήσει τη φυσιογνωμία των παραδοσιακών περιοχών και τις ιδιομορφίες (κυρίως αισθητικές) της κάθε μιας από τις περιοχές αυτές [(πολιτιστικό κεκτημένο) (βλ. ΟΛΝΣΚ 163/2015, Δημ.Χριστοφιλοπούλου «Προστασία Πολιτιστικών Αγαθών» Εκδόσεις Π. Σάκκουλα 2005 (σελ. 18επ.))]. Η προστασία αυτή περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, την διατήρηση των εν λόγω πολιτιστικών στοιχείων στο διηνεκές. Ως εκ τούτου, οι υφιστάμενες, σε εκτέλεση των συνταγματικών διατάξεων αυτών, νομικές διατάξεις και ρυθμίσεις προστασίας του περιβάλλοντος τούτου δεν μπορεί να καταργηθούν, ούτε να τροποποιηθούν, πλην αν η τροποποίηση αυτή εισάγει καθεστώς περισσότερο προστατευτικό και ευνοϊκό για το πολιτιστικό περιβάλλον (πρβλ. ΣΤΕ 972/2012, 3349/2014, 2338//209, ΟΛΣΤΕ 2526/2003, ΟΛΝΣΚ 163/2015). Το Σύνταγμα προνοεί ιδιαίτερως για την προστασία και διατήρηση τόσο των παραδοσιακών οικισμών, δηλαδή των οικιστικών συνόλων που

διατηρούν τον παραδοσιακό πολεοδομικό τους ιστό, όσο και των μεμονωμένων κτιρίων ή κατασκευών που σώζονται εντός ή εκτός οικισμών και παρουσιάζουν παραδοσιακό χαρακτήρα. Μεταξύ των μέτρων προστασίας των εν λόγω οικισμών συγκαταλέγονται η καταγραφή, αξιολόγηση και οριοθέτησή τους, η θέσπιση ειδικών προστατευτικών όρων δόμησης, και ο χαρακτηρισμός τους ως παραδοσιακών που συνεπάγεται υπαγωγή τους σε ιδιαίτερο προστατευτικό καθεστώς με σκοπό, αφενός τη διατήρηση στο διηνεκές των παραδοσιακών τους στοιχείων και αφετέρου τον έλεγχο της δόμησης, προκειμένου οι νέες οικοδομές να εναρμονίζονται με τα παραδοσιακά πρότυπα. Ενόψει της συνταγματικής επιταγής για τη λήψη από το Κράτος προληπτικών και κατασταλτικών μέτρων για την προστασία του πολιτιστικού περιβάλλοντος και των παραδοσιακών περιοχών και στοιχείων, οι όροι και περιορισμοί δόμησης, που αφορούν σε παραδοσιακούς οικισμούς, πρέπει να αποσκοπούν στη διατήρηση και την ανάδειξη της φυσιογνωμίας τους δεν επιτρέπεται δε να είναι δυσμενέστεροι για το περιβάλλον από τους όρους και περιορισμούς που ίσχυαν προηγουμένως (πρβλ. ΣΤΕ 978/2012επαμ., 3303/2007, 3077/2006). Περαιτέρω, από τις ανωτέρω διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Γρανάδας, συνάγεται ότι τα συμβαλλόμενα μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να λαμβάνουν θετικά μέτρα, που αποσκοπούν στην βελτίωση της ποιότητας του περιβάλλοντος τα ακίνητα μνημεία χώρου και να απέχουν από κάθε ενέργεια που βλάπτει αμέσως ή εμμέσως το μνημείο ή το αρχιτεκτονικό σύνολο ή τον περιβάλλοντα χώρο τους. Κατά την έννοια δε των αυτών διατάξεων δεν είναι επιτρεπτή η καταστροφή στοιχείων τα οποία είναι ιδιαιτέρως σημαντικά για τη διατήρηση της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς καθώς και η επέμβαση, η οποία συνεπάγεται τη μεταβολή του πολεοδομικού ιστού αρχιτεκτονικού συνόλου, ή την άρση της φυσιογνωμίας ή τη διάρρηξη της ομοιογένειας ορισμένου τόπου (ΣΤΕ 2270/2014, 978/2012, 2338/2009, 3852/2006,).

2. Η εκδιδόμενη επί αιτήσεως ακυρώσεως απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας είναι άμεσα εκτελεστή, η δε Διοίκηση έχει υποχρέωση συμμορφώσεως προς το περιεχόμενό της. Στο πλαίσιο αυτό, η Διοίκηση έχει υποχρέωση όχι μόνο να θεωρήσει ως ανίσχυρη και μη υφιστάμενη στο νομικό κόσμο την ακυρωθείσα διοικητική πράξη, αλλά και να προβεί σε θετικές ενέργειες για την αναμόρφωση της νομικής καταστάσεως που είχε προκύψει αμέσως ή εμμέσως από την ακυρωθείσα πράξη, ανακαλώντας ή τροποποιώντας τις σχετικές πράξεις που εκδόθηκαν στο μεταξύ ή

εκδίδοντας άλλες με αναδρομική ισχύ για να αποκαταστήσει τα πράγματα στο σημείο εκείνο στο οποίο θα είχαν εξελιχθεί αυτά, εάν δεν είχε μεσολαβήσει η ακυρωθείσα πράξη, και χωρίς δέσμευση από το χρόνο ο οποίος διέδραμε στο μεταξύ. Το ειδικότερο περιεχόμενο και η έκταση των υποχρεώσεων της διοικήσεως προσδιορίζονται από το αντικείμενο της απαγγελλομένης ακυρώσεως, δηλαδή από το είδος και τη φύση της πράξεως που ακυρώθηκε, καθώς και από την κρίση ή τις κρίσεις επί των ζητημάτων που εξέτασε και για τα οποία αποφάνθηκε το Δικαστήριο στο αιτιολογικό της ακυρωτικής αποφάσεώς του, δημιουργώντας δεδουλευμένο ως προς αυτά στη συγκεκριμένη περίπτωση (ΣτΕ 642/2010, 748/2007, 2557/2006, 16/2006, ΝΣΚ 392/2007, 232/2006, 559/2005).

3. Κατά την διάταξη του άρθρου 1 Α.Κ οι πηγές του δικαίου είναι οι νόμοι και τα έθιμα. Ως νόμοι νοούνται οι κανόνες του Συντάγματος, του Διεθνούς Δικαίου, του Ευρωπαϊκού Κοινοτικού Δικαίου, των τυπικών νόμων και των κανονιστικών διοικητικών πράξεων. Όπως γίνεται δεκτό, το σύνολο των διδομένων από τα δικαστήρια συγκεκριμένων λύσεων σε νομικά ζητήματα αποτελεί την λεγόμενη «νομολογία» των δικαστηρίων. Όταν δε γίνεται λόγος περί «παγίας νομολογίας», πρόκειται περί σειράς δικαστικών αποφάσεων, με της οποίες ορισμένο νομικό ζήτημα κρίθηκε επανειλημμένως από τα δικαστήρια με τέτοιο ομοιόμορφο, σταθερό και συνεχή τρόπο, ώστε να δικαιολογείται η δημιουργία στους δικαζόμενους και στη Διοίκηση η πεποίθηση ότι επί παρόμοιας στο μέλλον υπόθεσης η κρίση των δικαστηρίων θα είναι όμοια, προαγομένου με τον τρόπο αυτό του αισθήματος της ασφάλειας δικαίου (Κ. Σημαντήρας, *Γενικαί Αρχαί του Αστικού Δικαίου*, 1977, ημ. Ι, σελ. 47 επ.). Κατά την κρατούσα άποψη, ενόψει των αρχών της διάκρισης των λειτουργιών και της λαϊκής κυριαρχίας, η νομολογία των δικαστηρίων, ακόμα και ως παγία διαμορφωμένη, δεν αποτελεί πηγή του δικαίου εν γένει και ειδικότερα του διοικητικού δικαίου (πρβλ. Κ. Σημαντήρας ο.π, Π.Δ. Δαγτόγλου, *Γενικό Διοικητικό Δίκαιο*, 1992, σελ. 107 επ., Δημ. Κόρσος, *Διοικητικό Δίκαιο, Γενικό Μέρος*, 1995, σελ. 145 επ., Γ. Παπαχατζής, *Σύστημα Διοικητικού Δικαίου*, 1983, Α', σελ. 156 επ., Δημ. Τσάτσος, *Συνταγματικό Δίκαιο Α'*, 1994, σελ. 430 επ., αντιθ. Ε. Σπηλιωτόπουλος, *Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου*, 14^η Έκδοση, Τομ. 1, σελ. 64 επ., Ε. Δαρζέντας, *Η νομολογία ως πηγή του Διοικητικού Δικαίου και το διοικητικό νομολογιακό δίκαιο*, έκδοση 2000). Γίνεται, όμως, δεκτό ότι η νομολογία των δικαστηρίων αποτελεί πηγή του δικαίου όταν: α) το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο

κηρύσσει διάταξη νόμου ως αντισυνταγματική (άρθρο 100 παρ. 1, περ. ε' και παρ. 4 εδαφ. α' του Συντάγματος) και β) το Συμβούλιο της Επικρατείας, με βάση την εργασιμότητα ισχύ των ακυρωτικών του αποφάσεων ακυρώνει κανονιστική διοικητική πράξη (άρθρο 95 παρ.1 εδαφ. α' και παρ.5 του Συντάγματος), διότι σε αμφότερες τις περιπτώσεις δημιουργείται δίκαιο, υπό την έννοια ότι καταργείται προϋφιστάμενος κανόνας δικαίου, ο οποίος αποβάλλεται από την έννομη τάξη (πρβλ. Δ. Τσάτσος ο.π.). Περαιτέρω, στο πλαίσιο του αστικού δικαίου γίνεται δεκτό ότι η παγία νομολογία των δικαστηρίων και ιδίως των ανωτάτων καθίσταται πηγή του δικαίου, όταν η υιοθετηθείσα από αυτή λύση, διαμορφωθεί σε έθιμο (Κ. Σημαντήρας ο.π., Ν. Παπαντωνίου, *Γενικές Αρχές του Αστικού Δικαίου*, 1983, σελ. 44 επ., Γ. Μπαλής, *Γενικά Αρχαία του Αστικού Δικαίου*, 1961, σελ. 9.). Στο χώρο του διοικητικού δικαίου κρατεί αμφισβήτηση περί του εάν έθιμο δύναται να αποτελέσει πηγή του διοικητικού δικαίου. Κατά μία άποψη και με έρεισμα το άρθρο 1 Α.Κ, γίνεται δεκτό ότι το έθιμο δύναται αποτελέσει πηγή του διοικητικού δικαίου, προς συμπλήρωση μόνον νομοθετικού κενού ή έλλειψης νόμου και όχι προς κατάργηση νόμου, καθόσον οι κανόνες του διοικητικού δικαίου ως δημοσίας τάξεως, δεν καταργούνται με έθιμο. Κατά τη γνώμη αυτή, το διοικητικό έθιμο παράγεται με συνδυασμό της πάγιας νομολογίας των δικαστηρίων προς την μακρόχρονη διοικητική πρακτική και την κοινή νομική πεποίθηση ως προς τη νομική της δεσμευτικότητα (πρβλ. Π. Δαγτόγλου, *Γενικό Διοικητικό Δίκαιο*, ανατ. 1985, σελ. 82 επ., ο οποίος επικαλείται τις αποφάσεις ΣτΕ 2710-2712/1969 και ΟλΣτΕ 1576/1973, Γ. Αγγελόπουλος, *Σύστημα Διοικητικού Δικαίου*, σελ. 69). Κατ' άλλη άποψη, το έθιμο σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αποτελέσει πηγή του διοικητικού δικαίου και αυτό άσχετα αν πρόκειται για πλήρωση κενού του κειμένου δικαίου ή, κατά μείζονα λόγο, για τροποποίησή του (πρβλ. Γ. Παπαχατζής, ο.π., σελ. 158 επ., βλ. επίσης, Ε. Σπηλιωτόπουλος, ο.π., σελ. 69, ο οποίος αποκλείει το έθιμο ως πηγή του διοικητικού δικαίου επειδή κανόνες του διοικητικού δικαίου έχουν χαρακτήρα δημοσίας τάξεως, αλλά και ένεκα της σημαντικής συμβολής των διαμορφωμένων από την νομολογία γενικών αρχών του δικαίου).

IV. Κατά γενική αρχή του διοικητικού δικαίου η ανάκληση των παράνομων ή πλημμελών ατομικών ή ατομικών γενικού περιεχομένου διοικητικών πράξεων επιτρέπεται ελεύθερα, ανεξάρτητα από το εάν από τις πράξεις αυτές έχουν απορρεύσει δικαιώματα των διοικουμένων, εφόσον η ανάκληση γίνεται μέσα σε εύλογο χρόνο από

την έκδοσή τους. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου μόνου του α.ν. 261/1968, η ανάκληση διοικητικής πράξης σε χρόνο μικρότερο της πενταετίας από την έκδοσή της θεωρείται ότι γίνεται εντός ευλόγου χρόνου. Η διάταξη δεν ορίζει, πάντως, ότι μετά την πάροδο της πενταετίας η ανάκληση γίνεται πέραν του ευλόγου χρόνου και ότι επομένως απαγορεύεται. Εάν η πάροδος ορισμένου χρόνου από την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως υπερβαίνει τον εύλογο για την ανάκληση χρόνο, είναι ζήτημα που κρίνεται με βάση τις συνθήκες της συγκεκριμένης περιπτώσεως, βάσει των γενικών αρχών που διέπουν την ανάκληση των διοικητικών πράξεων (ΣΤΕ 227/2006, 2566/2002). Η ανάκληση χωρεί μόνο για λόγους νομιμότητας και όχι για διαφορετική εκτίμηση των ίδιων πραγματικών περιστατικών, εκτός εάν συντρέχει λόγος δημόσιου συμφέροντος. Δεν επιτρέπεται η ανάκληση των παράνομων επωφελών πράξεων, των πράξεων δηλαδή, από τις οποίες οι καλόπιστοι διοικούμενοι απέκτησαν δικαιώματα εκτός εάν: α) το διοικητικό όργανο παρασύρθηκε στην έκδοση της πράξης από απατηλή ενέργεια του διοικούμενου που ωφελείται από την πράξη ή β) υπάρχουν λόγοι δημόσιου συμφέροντος ή η πράξη προσκρούει στη δημόσια τάξη ή γ) η ανάκληση γίνεται για λόγους συμμόρφωσης προς το περιεχόμενο απόφασης του ΣΤΕ ή διοικητικού δικαστηρίου. Στις περιπτώσεις αυτές, η ανάκληση επιτρέπεται οποτεδήποτε, και μετά την παρέλευση του ευλόγου χρόνου. (ΟΛΣΤΕ 2403/1997, ΟΛΝΣΚ 163/2015, ΝΣΚ 339/2001 κ.α). Επίσης, σημειώνεται ότι η ανάγκη της αυξημένης προστασίας δημοσίων αγαθών, όπως είναι τα πολιτιστικά αγαθά, μπορεί, κατά την κρίση της Διοικήσεως, η οποία ελέγχεται δικαστικά, να αποτελέσει λόγο γενικότερου δημοσίου συμφέροντος, ο οποίος επιτρέπει την ανάκληση και νομίμων διοικητικών πράξεων (πρβλ. ΣΤΕ 2602/2000, 3905/2003, 3102/2005).

V. 1. Το γεγονός ότι η νομολογία των δικαστηρίων, ακόμα και η παγία, δεν αποτελεί πηγή του δικαίου, σημαίνει ότι τα δικαστήρια καλούμενα στο μέλλον να κρίνουν επί όμοιας διαφοράς κείμενης εκτός των υποκειμενικών και αντικειμενικών ορίων ισχύος του δεδικασμένου, δεν δεσμεύονται από την προηγούμενη κρίση. Εν τούτοις, όμως, η συμβολή της νομολογίας και δη της παγίας, στη διάπλαση δικαίου και ιδίως υπό τη μορφή της ιδιαίτερας ερμηνείας ορισμένης νομικής διάταξης ή την διάπλαση του περιεχομένου των λεγόμενων γενικών αρχών του δικαίου, δηλαδή κανόνων οι οποίοι δεν είναι διατυπωμένοι σε συνταγματικό ή νομοθετικό κείμενο, προκύπτουν όμως από το σύνολο της νομοθεσίας και ρυθμίζουν θέματα οργάνωσης και

λειτουργίας των διοικητικών οργάνων, συνιστά σημαντικό παράγοντα της προαγωγής και της ασφάλειας του δικαίου. Ειδικότερα, η νομολογία των διοικητικών δικαστηρίων, καθορίζοντας κάθε φορά «τι ισχύει κατά νόμο» στις αμφισβητούμενες περιπτώσεις, με βάση το Σύνταγμα και του κείμενους διοικητικούς νόμους, που ρυθμίζουν τις ενέργειες των διοικητικών οργάνων, παρέχει ασφαλή ερμηνευτικά στοιχεία των νόμων αυτών και εισάγει ασφαλή κριτήρια για τα διάγνωση της νομιμότητας της δράσεως της δημοσίας διοικήσεως στις ανάλογες μελλοντικές περιπτώσεις (πρβλ. Γ. Παπαχατζής, ο.π, σελ. 156). Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η νομολογία των ανωτάτων δικαστηρίων (ΑΠ, ΣΤΕ, Ελεγ. Συνέδριο) και δη η παγία, συμβάλλει σημαντικά στην ανάπτυξη της νομοθετικής πρωτοβουλίας από τα αρμόδια κρατικά όργανα, αφού, πολλές φορές, στις αιτιολογικές εκθέσεις, που συνοδεύουν τα σχέδια νόμων και προεδρικών διαταγμάτων, η νομολογία αυτή αναφέρεται προς αιτιολόγηση της ανάγκης θέσπισης ή της συνταγματικότητας των προτεινομένων ρυθμίσεων. Επίσης, το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους κατά την άσκηση των κατά νόμο αρμοδιοτήτων του (*Σύνταγμα, άρθρο 100^Α, ν. 3086/2002 και π.δ 238/2003*) εισηγείται, γνωμοδοτεί και αποφασίζει πάντοτε με βασικό γνώμονα την νομολογία των ανωτάτων δικαστηρίων και ιδιαιτέρως την παγία.

2. Στα πλαίσια αυτά η Διοίκηση, κατά την ερμηνεία των διατάξεων του νόμου, όσον αφορά την διαδικασία, τους τύπους και την ουσιαστική νομική ρύθμιση στην οποία προβαίνει ενόψει της έκδοσης εκτελεστών διοικητικών πράξεων, όταν πρόκειται να ρυθμίσει όμοιο ζήτημα, το οποίο δεν καταλαμβάνεται από το δεδικασμένο, δεν δεσμεύεται μεν τυπικά από την υπάρχουσα νομολογία των δικαστηρίων, όμως, ουσιαστικά, είναι σκόπιμο να μην αγνοεί το λεγόμενο «δικαστικό προηγούμενο» (precedent), που δημιουργεί εκ των πραγμάτων η νομολογία αυτή, κυρίως όταν πηγάζει από ανώτατο δικαστήριο. Άλλως, θέτει τις πράξεις της στον κίνδυνο της βεβαίας δικαστικής ακύρωσης, αφού η εδραιωμένη νομολογία των ανωτάτων δικαστηρίων δυσχερώς μεταβάλλεται, εφόσον συντρέχουν λόγοι σοβαροί και επικρατέστεροι του αιτήματος της ασφάλειας δικαίου, (βλ. Κ. Σημαντήρας, ο.π, σελ. 50). Θέτει, επίσης, σε καθεστώς αμφιβολίας και ανασφάλειας, τα μεν αρμόδια όργανά της, όσον αφορά την νομιμότητα των ενεργειών τους, τους δε διοικούμενους όσον αφορά την νομική εγκυρότητα των διοικητικών πράξεων, που τους αφορούν.¹ Συνεπώς, η Διοίκηση

¹ Τον κανόνα του precedent εισάγουν εμμέσως οι διατάξεις των άρθρων 1 και 12 του ν. 3900/2010, σύμφωνα με τις οποίες το ΣΤΕ αποφαιίνεται δεσμευτικά για τα κατώτερα

οφείλει να ακολουθεί την ερμηνευτική νομική λύση, που έχει δοθεί για το συγκεκριμένο ζήτημα από την νομολογία και δη την παγία του ανώτατου δικαστηρίου.² Η συμπεριφορά αυτή της Διοικήσεως αφορά προφανώς τις μελλοντικές και εκκρεμείς ενώπιον αυτής υποθέσεις. Δύναται, όμως, να επεκταθεί και σε ήδη εκδοθείσες όμοιες διοικητικές πράξεις, οι οποίες τελούν σε αντίθεση προς την δοθείσα από τη νομολογία του ανώτατου δικαστηρίου ερμηνευτική λύση, με τήρηση των γενικών αρχών, που εφαρμόζονται επί ανάκλησης των διοικητικών πράξεων και δη των παράνομων. Τούτο, διότι, κατ' αρχή, προέχει η τήρηση της νομιμότητας, όπως αυτή αποτυπώνεται στην πάγια νομολογία των ανωτάτων δικαστηρίων, καθόσον μέσω και αυτής πραγματώνεται η γενικότερη συνταγματική αρχή του κράτους δικαίου, λαμβανομένων, όμως, υπόψη των δικαιωμάτων ή των επωφελών καταστάσεων, που έχουν δημιουργηθεί υπέρ των καλής πίστης διοικουμένων.³

VI. 1. Στη προκείμενη περίπτωση των τιθεμένων ερωτημάτων είναι προφανές ότι με τις επίμαχες αριθμ. 978/2012, 2270/2014, 3349/2014 και 4781/2014 αποφάσεις

δικαστήρια, κατόπιν ειδικής διαδικασίας υποβολής ενώπιόν του προδικαστικού νομικού ερωτήματος, ενώ αποκλείεται στους διαδίκους η άσκηση των ενδίκων μέσων της αιτήσεως αναιρέσεως (επί διαφορών ουσίας) και εφέσεως (επί ακυρωτικών διαφορών), όταν για το κρίσιμο νομικό ζήτημα υφίσταται αντίθετη νομολογία του δικαστηρίου αυτού.

² *Συναφώς, πρβλ. το πρακτικό αριθμ. 5633/2015 της Διοικητικής Ολομέλειας του ΝΣΚ, με το οποίο γίνεται υπόδειξη στη Διοίκηση να μην εμμένει στην εφαρμογή διάταξης νόμου, η οποία κρίθηκε αντισυνταγματική από την Διοικητική Ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας, μέχρι και την τυπική κατάργησή της.*

³ *Κατά τη νομολογία του ΣΤΕ, όταν με απόφαση του ΣΤΕ ή με αμετάκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου ακυρώθηκε ατομική διοικητική πράξη για το λόγο ότι στηρίζεται σε διάταξη νόμου αντίθετη προς το Σύνταγμα ή διοικητική κανονιστική πράξη η οποία δεν έχει νόμιμο έρεισμα, η Διοίκηση έχει υποχρέωση να ανακαλέσει ατομικές διοικητικές πράξεις, που έχουν το ίδιο περιεχόμενο και έχουν εκδοθεί με βάση την ίδια νομοθετική ή κανονιστική διάταξη, εφόσον α) υποβληθεί από το πρόσωπο που έχει έννομο συμφέρον σχετική αίτηση μέσα σε εύλογο χρόνο και β) δεν θίγονται δικαιώματα, που αποκτήθηκαν καλοπίστως από την εφαρμογή τους, εκτός εάν συντρέχουν λόγοι δημοσίου συμφέροντος για τους οποίους επιβάλλεται η ανάκληση ή η μη ανάκλησή τους (πρβλ. ΣΤΕ 3944/1995, 370/1997, 2176/2004Ολ., 2736/2005, 1175/2008, 171/2009).*

του Συμβουλίου της Επικρατείας έχει διαμορφωθεί παγία, κατά την προεκτεθείσα έννοια, νομολογία του ανώτατου αυτού διοικητικού δικαστηρίου επί της ερμηνείας συγκεκριμένων διατάξεων του νόμου, η οποία συνιστά «δικαστικό προηγούμενο», λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι αφορά τους συγκεκριμένους μνημειακού χαρακτήρα οικισμούς της Ύδρας και Χώρας Πάτμου. Συγκεκριμένα, με τις αποφάσεις αυτές κρίθηκε ότι το ιδιαίτερο καθεστώς προστασίας των μνημειακού χαρακτήρα των οικισμών της Ύδρας και Χώρας Πάτμου, που θεσπίσθηκε με τις μνημονευόμενες στις αποφάσεις διατάξεις, δεν μεταβλήθηκε μετά την έναρξη ισχύος του ν. 3028/2002 για την προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς. Ειδικότερα, με τη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 14 του ν. 3028/2002, σύμφωνα με την οποία σε ενεργούς οικισμούς ή σε τμήματά τους που αποτελούν αρχαιολογικούς χώρους ή και ιστορικούς τόπους επιτρέπεται μετά από άδεια που χορηγείται με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, η ανέγερση νέων κτισμάτων, εφόσον συνάδουν από πλευράς όγκου, δομικών υλικών και λειτουργίας με το χαρακτήρα του οικισμού, δεν καταργήθηκε το αυστηρότερο καθεστώς προστασίας που έχει επιβληθεί ειδικώς για ορισμένους οικισμούς, προκειμένου να διατηρηθεί η μορφή τους ως οικισμών μνημειακού χαρακτήρα, όπως οι οικισμοί της Ύδρας και Χώρας Πάτμου. Συνεπώς, η εφαρμογή της προαναφερόμενης διάταξης του ήδη ισχύοντος ν. 3028/2002 σε ενεργούς οικισμούς τελεί υπό την επιφύλαξη της τήρησης των απαγορεύσεων και περιορισμών που απορρέουν από το ειδικό καθεστώς προστασίας του οικισμού, είτε αυτό έχει θεσπισθεί πριν, είτε μετά την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού. Κατ' ακολουθία, το καθεστώς προστασίας των οικισμών της Ύδρας και Χώρας Πάτμου, το οποίο έχει επιβληθεί με τις προαναφερόμενες διατάξεις προκειμένου να διαφυλάσσεται η σχέση δομημένου - αδόμητου χώρου, ώστε να αποτρέπεται η αλλοίωση του μνημειακού χαρακτήρα του οικισμού, ο οποίος προστατεύεται ως σύνολο, δεν έχει επηρεασθεί από τις διατάξεις του ν. 3028/2002 και εξακολουθεί να ισχύει στο σύνολό του. Αντίθετη άποψη, κατά την οποία υπό την ισχύ του άρθρου 14 του ως άνω νέου αρχαιολογικού νόμου είναι δυνατή η ανέγερση νέων οικοδομών και σε αδόμητα τμήματα στους ανωτέρω οικισμούς, με μόνη υποχρέωση να διασφαλίζεται η τήρηση των προϋποθέσεων που ορίζονται στην παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, θα οδηγούσε στη μετάπτωση του μνημειακού χαρακτήρα οικισμού σε κοινό παραδοσιακό οικισμό, στον οποίο επιβάλλεται απλώς να εναρμονίζονται οι νέες οικοδομές με τη φυσιογνωμία του οικισμού, από πλευράς όγκου,

δομικών υλικών και λειτουργίας, δηλαδή σε κατάργηση του ιδιαίτερου και αυστηρότερου προστατευτικού καθεστώτος, το οποίο έχει επιβληθεί στο συγκεκριμένο οικισμό και το οποίο εναρμονίζεται προς τη συνταγματική επιταγή που απορρέει από τις διατάξεις του άρθρου 24 παρ. 1 και 6 του Συντάγματος.

Κατόπιν αυτών οι ανωτέρω αποφάσεις ακυρώνουν ως μη νόμιμες τις προσβαλλόμενες με τις οικείες αιτήσεις διοικητικές πράξεις, διότι αυτές στηρίζονται μόνο στην εξέταση των όρων, που προβλέπονται από το άρθρο 14 παρ. 2 του ν. 3028/2002, χωρίς να εξετασθεί η συνδρομή της νόμιμης προϋπόθεσης για την χορήγηση της έγκρισης δόμησης, που ισχύει από το ειδικό νομικό προστατευτικό καθεστώς των επίμαχων οικισμών, δηλαδή να αποδεικνύεται τεκμηριωμένα ότι στο προς δόμηση ακίνητο προϋπήρχε κτίσμα.

2. Ενόψει όλων όσων εκτίθενται προηγουμένως, η Διοίκηση, δεσμεύεται τυπικά κατά νόμο από τις νομικές κρίσεις των ανωτέρω δικαστικών αποφάσεων, μόνον όσον αφορά τις υποθέσεις, που κρίθηκαν από αυτές. Εν τούτοις, όμως, είναι σκόπιμο να εξετάσει και τις όμοιες υποθέσεις, μελλοντικές ή ακόμα εκκρεμείς ενώπιον αυτής, υιοθετώντας την δοθείσα από τις αποφάσεις αυτές ερμηνευτική νομική λύση, επί του συνόλου των μνημειακού χαρακτήρα οικισμών της Ύδρας και της Χώρας Πάτμου.

Καθόσον αφορά τις ήδη εκδοθείσες όμοιες διοικητικές πράξεις, οι οποίες τελούν σε αντίθεση προς την ερμηνευτική νομική λύση, που έχει δοθεί με τις ανωτέρω δικαστικές αποφάσεις, η Διοίκηση δύναται να τις ανακαλέσει και να εξετάσει τις σχετικές υποθέσεις εκ νέου υπό το φως αυτής της νομικής ερμηνευτικής λύσης, με βάση τις γενικές αρχές, που ισχύουν για την δυνατότητα ανάκλησης των παράνομων ευμενών ατομικών διοικητικών πράξεων, λαμβάνοντας υπόψη:

α) ότι, κατά το Σύνταγμα και την έχουσα αυξημένη τυπική ισχύ έναντι των κοινών νόμων (άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος) Διεθνή Σύμβαση της Γρανάδας, τα μνημεία, οι παραδοσιακές περιοχές και τα παραδοσιακά στοιχεία, τυγχάνουν ιδιαίτερης (αυξημένης) κρατικής μέριμνας και προστασίας, στα πλαίσια της οποίας το Κράτος έχει υποχρέωση, σε κάθε παρέμβαση ώστε να διατηρήσει τη φυσιογνωμία και τις ιδιομορφίες (κυρίως αισθητικές) αυτών. Συνεπώς, η ανάγκη της αυξημένης προστασίας των πολιτιστικών αυτών αγαθών, συνιστά γενικότερο λόγο δημοσίου συμφέροντος, που δικαιολογεί, κατ' αρχήν την ανάκληση των διοικητικών πράξεων, που έχουν εκδοθεί

κατά παράβαση της επιβαλλόμενης αυτής προστασίας, ανεξάρτητα από τον χρόνο που έχει παρέλθει από την έκδοσή τους.

β) τα συμφέροντα, δικαιώματα και επωφελείς καταστάσεις, που τυχόν έχουν ήδη παραχθεί από τις πράξεις αυτές υπέρ καλής πίστης διοικουμένων, εκτός εάν, κατά την αιτιολογημένη κρίση της Διοίκησης, συντρέχουν λόγοι γενικότερου δημοσίου συμφέροντος προστασίας των συγκεκριμένων μνημειακού χαρακτήρα οικισμών σε βαθμό τέτοιο, ώστε να επιβάλλεται η ανάκληση, ακόμα και των πράξεων αυτών (*πρβλ. mutatis mutandis, ΟλΣτΕ 2176/2004, 1175/2008, ΣτΕ 171/2009*).

Στα πλαίσια αυτά η Διοίκηση, επικαλούμενη τους ανωτέρω λόγους δημοσίου συμφέροντος, δύναται να ανακαλέσει οποτεδήποτε τις σχετικές διοικητικές πράξεις, από τις οποίες δεν έχουν ήδη δημιουργηθεί δικαιώματα ή επωφελείς καταστάσεις για καλόπιστους διοικούμενους. Για παράδειγμα, η Διοίκηση δύναται να ανακαλέσει οποτεδήποτε και να επανεξετάσει την έγκριση, που χορήγησε, στην υπόθεση που αναφέρεται στο έγγραφο των τιθεμένων ερωτημάτων, όπου η ενδιαφερόμενη Α. Χ, δεν έχει κάνει ακόμα χρήση της χορηγηθείσας άδειας με την έναρξη ανέγερσης οικοδομής. Αντίθετα, όταν προκύπτει ότι, με βάση την άδεια που χορηγήθηκε σε καλής πίστης διοικούμενο, έχει ήδη αναερθεί ή ανεγείρεται οικοδομή, δεν επιτρέπεται, κατ' αρχήν, στη Διοίκηση η ανάκληση αυτής και η επανεξέταση της υπόθεσης υπό το φως της επίμαχης νομολογίας του ΣτΕ, εκτός εάν, κατά την αιτιολογημένη κρίση της Διοίκησης, συντρέχουν λόγοι γενικότερου δημοσίου συμφέροντος προστασίας των συγκεκριμένων παραδοσιακών οικισμών σε βαθμό τέτοιο, ώστε να επιβάλλεται η ανάκληση, ακόμα και αυτής της πράξης.

VII. Ενόψει όλων των ανωτέρω, το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Τμήμα Ε') γνωμοδοτεί ομόφωνα ότι στα τιθέμενα, κατά το ιστορικό, ερωτήματα αρμόζουν οι εξής απαντήσεις:

α) Η νομολογία, η οποία έχει διαμορφωθεί με τις αριθμ. 978/2012, 2270/2014, 3349/2014 και 4781/2014 αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας συνιστά παγία νομολογία, καθόσον αφορά την δοθείσα από τις αποφάσεις αυτές ερμηνευτική νομική λύση για την δόμηση εντός των μνημειακού χαρακτήρα οικισμών της Ύδρας και Χώρας Πάτμου.

β) Είναι σκόπιμο, η Διοίκηση, σε συμφωνία προς τις ανωτέρω αποφάσεις, να εξετάσει τις όμοιες υποθέσεις, μελλοντικές ή ήδη εκκρεμείς ενώπιον αυτής, που

αφορούν τη δόμηση στους ίδιους οικισμούς, υιοθετώντας την δοθείσα από τις αποφάσεις αυτές ερμηνευτική νομική λύση, επί του συνόλου αυτών.

γ) Καθόσον αφορά τις ήδη εκδοθείσες πράξεις, που αφορούν δόμηση στους ίδιους οικισμούς και οι οποίες τελούν σε αντίθεση προς την ερμηνευτική νομική λύση, που έχει δοθεί με τις ανωτέρω δικαστικές αποφάσεις, η Διοίκηση δύναται να τις ανακαλέσει οποτεδήποτε και να εξετάσει εκ νέου τις σχετικές υποθέσεις υπό το φως αυτής της νομικής ερμηνευτικής λύσης, με βάση τις γενικές αρχές, που ισχύουν για την δυνατότητα ανάκλησης των παράνομων ευμενών ατομικών διοικητικών πράξεων, επικαλούμενη λόγους σπουδαίου δημοσίου συμφέροντος (προστασία μνημειακών οικισμών), με εξαίρεση εκείνες από τις οποίες έχουν ήδη δημιουργηθεί δικαιώματα ή επωφελείς καταστάσεις για καλόπιστους διοικούμενους, εκτός εάν, κατά την αιτιολογημένη κρίση της Διοίκησης, συντρέχουν λόγοι γενικότερου δημοσίου συμφέροντος προστασίας των συγκεκριμένων μνημειακού χαρακτήρα οικισμών, σε βαθμό τέτοιο, ώστε να επιβάλλεται η ανάκληση, ακόμα και των πράξεων αυτών.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Αθήνα, 7 - 12 - 2015

Η Πρόεδρος

Μεταξία Ανδροβιτσανέα
Αντιπρόεδρος του ΝΣΚ

Ο Εισηγητής

Σταύρος Σπυρόπουλος
Νομικός Σύμβουλος του Κράτους

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΔΡΑΣ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΔΡΑΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΘΕΣΜΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΕ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΤΗΤΑ :

Το «Υδωρ» της Ύδρας

Με αφορμή το από 15.7.2014 Έγγραφο της 1ης ΕΒΑ του ΥΠΠΟ με κλήση προς όλες τις αρμόδιες αρχές για απομάκρυνση διαφόρων αντικειμένων, εξοπλισμού, διακοσμητικών κλπ από τις προσόψεις εμπορικών καταστημάτων του νησιού μας, που μας κοινοποιήθηκε από τον κ. Γραμματέα του Δημοτικού Συμβουλίου και πρόεδρο του ΔΣ του Συλλόγου Οικολόγων Μανώλη Τσακίρη, εκθέτουμε τους προβληματισμούς και τις θεσμικές μας προτάσεις πάνω σε θέματα που ταλανίζουν το νησί μας.

Πάλι στο νησί μας υπάρχει ένταση για τον τρόπο με τον οποίον μπορεί να εναρμονίζεται η προστασία του πολιτιστικού και φυσικού περιβάλλοντος με τις επαγγελματικές δραστηριότητες, τα ατομικά και οικονομικά συμφέροντα.

Ο Πολιτιστικός Σύλλογος Ύδρας, με την σημαντική, ιστορική του, παρουσία στα πολιτιστικά και κοινωνικά δρώμενα του νησιού μας, επισημαίνει την ανάγκη συγκερασμού των παρεμβάσεων και αντιλήψεων των αρμοδίων για την Ύδρα Υπηρεσιών, φορέων και Αρχών από τη μια και της βούλησης και αντίληψης κατοίκων και επαγγελματιών του νησιού από την άλλη, ώστε αφενός να εξασφαλίζεται η προστασία του μνημειακού οικισμού και του νησιού και αφετέρου να κατοχυρώνεται η κοινωνικοοικονομική δραστηριοποίηση των κατοίκων και των επαγγελματιών του.

Είναι προφανές ότι η κατασταλτική και καταγγελτική αντίληψη και πρακτική δεν είναι ούτε η καταλληλότερη αλλά ούτε και η αποτελεσματικότερη προσέγγιση για την επίλυση των προβλημάτων που ανακύπτουν.

Απαιτείται ένα σαφές Πλαίσιο.

Απαιτείται όλοι να γνωρίζουν τι δικαιώματα έχουν και όχι να εξαρτούν αυτά από προσωπικές αντιλήψεις, από συμπάθειες ή αντιπάθειες ή από αποσπασματικές παρεμβάσεις.

Στην Ύδρα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τους "όρους του παιχνιδιού".

Αυτό στα νομικά λέγεται Ασφάλεια Δικαίου και Ασφάλεια Συναλλαγών.

Το έχουμε ανάγκη όλοι. Και όσοι είμαστε Υδραίοι, και όσοι έχουν γίνει με τα χρόνια, και όσοι δεν είναι, και όσοι έχουν επιχειρήσεις και όσοι είναι απλοί κάτοικοι ή παραθεριστές. Όλοι.

Έχουμε ανάγκη να ξεκαθαρίσουμε με τρόπο Γενικό και Απρόσωπο -δηλαδή ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΑ- τους όρους επαγγελματικής δραστηριοποίησης καθενός, τους όρους και περιορισμούς χρήσης των κοινόχρηστων χώρων, τους όρους αδειών και λειτουργίας των καταστημάτων, αλλά και τους όρους και περιορισμούς δόμησης, τις χρήσεις γης και άλλα.

Η ένταση που δημιουργείται διαρκώς σχετικά με τον τρόπο λειτουργίας των εμπορικών καταστημάτων της παραλίας, όπως προκύπτει από το πιο πάνω έγγραφο του Υπουργείου Πολιτισμού και όσα έχουν επακολουθήσει, τα ωράρια λειτουργίας, τη μουσική, με τις αλληπάλληλες καταγγελίες, τα αυτόφωρα εν μέσω τουριστικής περιόδου, το ποιος οικοδομεί και που, και πολλά άλλα, έχει μια και μόνη αιτία :

Ευθύνεται η αβελτηρία της Διοίκησης να ρυθμίσει με ορθό, σαφή και πλήρη τρόπο θέματα όπως: οι προδιαγραφές λειτουργίας των καταστημάτων, οι χρήσεις των κοινόχρηστων χώρων, το πλαίσιο αδειοδότησης, αλλά και ο καθορισμός της δημόσιας περιουσίας, οι όροι και περιορισμοί δόμησης, οι χρήσεις γης και πολλά αλλά αναγκαία.

Ήδη από το 1988 υπήρχε έτοιμο το Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο της Ύδρας (ΓΠΣ), πλήν ουδείς ανέλαβε να το προχωρήσει και οριστικά να εγκριθεί. Πόσα θέματα θα είχαν λυθεί και πόσα προβλήματα δεν θα είχαν προκύψει έκτοτε αν υπήρχε το ΓΠΣ από τότε.

Η αβελτηρία αυτή οδηγεί σε αποσπασματικές κατασταλτικές παρεμβάσεις, όπως πχ του ΣτΕ, με την **978/2012 Απόφασή του**, με την οποία έκρινε ότι μπορεί να αποκαθίσταται και επισκευάζονται μόνο υφιστάμενα κτίρια ή να κτίζονται νέα κτίρια, μόνο όμως πάνω σε ερείπια, δηλαδή όπου αποδεδειγμένα ήταν κτισμένα.

Η αβελτηρία αυτή οδηγεί την μεν Διοίκηση να ταλαιπωρεί επί χρόνια τους πολίτες για να μπορέσουν να βγάλουν μια άδεια, τους φορείς (συλλόγους κλπ) να παρεμβαίνουν (ή να μην παρεμβαίνουν κατά περίπτωση), τους πολίτες και συντοπίτες να βρίσκονται σε ένταση, να αλληλοκατηγορούνται, να απευθύνονται και να απασχολούν τον εκάστοτε Δήμαρχο και το Δημοτικό Συμβούλιο, που δεν μπορούν να παρέμβουν ουσιαστικά, τα δικαστήρια να επιλαμβάνονται κ.ο.κ.

Το Γενικό και Απρόσωπο -δηλαδή το ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟ- Πλαίσιο μπορεί να καθοριστεί με την εκπόνηση και έκδοση του Προεδρικού Διατάγματος που προβλέπει η διάταξη του άρθρου 14 παρ. 6 του Ν. 3028/2002 (Αρχαιολογικός Νόμος), ακριβώς για περιπτώσεις σαν το νησί μας, που είναι ένας ενεργός οικισμός μέσα σε Αρχαιολογικό Χώρο.

Με αυτό το Προεδρικό Διάταγμα - Πλαίσιο ο καθένας θα ξέρει τι δικαιούται. Πριν να πάρει κάποιος άδεια για να ανοίξει το κατάστημά του, πρέπει να ξέρει από πριν τι μπορεί να φτιάξει και τι όχι, τι υλικά θα χρησιμοποιήσει και τι όχι, που και πως θα βάλει τον εξοπλισμό του, πως πρέπει να εξασφαλίσει πχ την σκίαση των εξωτερικών χώρων, την ψύξη, θέρμανση κλπ. Και αυτό να ισχύει για όλους ! Το ίδιο και για την οικοδόμηση. Ο καθένας να γνωρίζει από πριν τι δικαιούται και τι όχι.

Σε εκτέλεση ρυθμίσεων του Πλαισίου, μια ειδική επιτροπή εγκατεστημένη στο νησί και αποτελούμενη από αρχαιολόγο και αρχιτέκτονα του ΥΠΠΟ, μηχανικό, νομικό και εκπρόσωπο του Δήμου, θα ελέγχει την εκπλήρωση των προϋποθέσεων, θα χορηγεί τις άδειες, θα ενημερώνει από πριν τους επαγγελματίες για τις συνέπειες τυχόν παράβασης, που θα είναι αυτόματες, θα προτείνει λύσεις, θα μεριμνά για όλα τα θέματα αδειοδότησης, οικοδόμησης, χωροθέτησης των καταστημάτων, προδιαγραφών, χρήσεων γης κλπ.

Μια πρώτη κίνηση προς τη σωστή κατεύθυνση είναι η απόφαση για καθορισμό των ορίων του οικισμού. Όμως στην περίπτωση του νησιού μας απαιτείται το πιο πάνω προτεινόμενο πληρέστερο Πλαίσιο του Προεδρικού Διατάγματος.

Πρότυπο μπορούν και **πρέπει να αποτελέσουν ιστορικές μικρές πόλεις της Ευρώπης, όπως η Brugge, το Mont Saint Michel, το San Malo** και άλλοι πανέμορφοι οικισμοί σε όλον τον κόσμο, που προσελκύουν τεράστιο αριθμό τουριστών αλλά τα καταστήματα τους δεν έχουν ούτε πινακίδες, ούτε φαντακτερά αντικείμενα, ούτε πολλά φώτα, ούτε πλαστικές διακοσμήσεις, αλλά ταυτόχρονα πετυχαίνουν τεράστιους τζίρους επενδύοντας στην ποιότητα. Είναι πόλεις με αυθεντική αρχιτεκτονική χωρίς "παραφωνίες" ακόμα και σε τυχόν νέες οικοδομές, όπου αυτές επιτρέπονται.

Μέχρι να θεσμοθετηθεί το πιο πάνω Προεδρικό Διάταγμα / Πλαίσιο είναι ανάγκη να υπάρξει ένας αυτοπεριορισμός.

Ο αυτοπεριορισμός και η ευαισθησία που έχουν διατηρήσει το νησί μας τόσο υποδειγματικά.

Ακόμα και τα καταστήματα που αποβλέπουν στον ημερήσιο Τουρισμό, θα ήταν καλύτερο και επωφελέστερο να μην υπερβάλλουν σε χρώματα, υλικά, διακοσμήσεις.

Η ποιότητα και η αισθητική επιβάλλονται, προσελκύουν και φέρνουν πολύ μεγαλύτερους τζίρους.

Στην ποιότητα και τον πολιτισμό βρίσκεται το κλειδί της επιτυχίας του νησιού μας.

Μέλη του Συλλόγου μας, νομικοί, αρχιτέκτονες, ειδικοί της τέχνης, ιστορικοί, είναι στη διάθεση του Δήμου για κάθε συνεισφορά ώστε να κάνουμε γρήγορα πραγματικότητα το Πλαίσιο αυτό.

Για τον Πολιτιστικό Σύλλογο Ύδρας

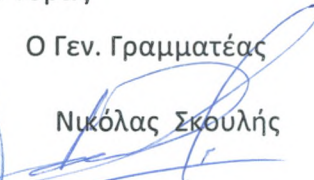
Η Πρόεδρος

Φοίβη Παρασκευά

Ο Γεν. Γραμματέας

Νικόλας Σκούλης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Αθήνα, 1-12-2016

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ &
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ &
ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ & ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΩΝ ΧΩΡΩΝ, ΜΝΗΜΕΙΩΝ
& ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

Α.Π.: ΥΠΠΟΑ/ΓΔΑΠΚ/ΔΒΜΑ/ΤΒΜΑΧΜΑΕ/
3 96572/236865/8259/2897

✓ Προς: Ελληνική Εταιρεία Περιβάλλοντος
και Πολιτισμού
Τριτόδων 28
105 58 - Αθήνα

Κοιν.: ΕΦΑ Δυτικής Αττικής,
Γ Πειραιώς & Νήσων

Ταχ. Δ/ση: Μπουμπουλίνας 20-22

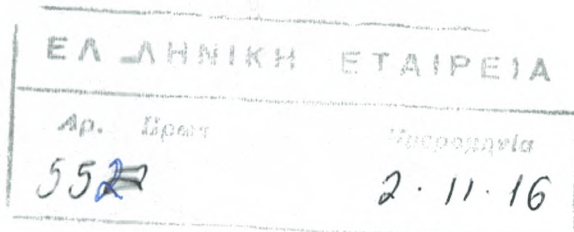
Ταχ. Κώδικας: 106 82

Telefax: 210 - 8201404

Πληροφορίες: Άννα Ποΐλα

Τηλέφωνο: 213 13 22 204

E-mail: dbmm@culture.gr

ΘΕΜΑ: Χορήγηση στοιχείων σχετικά με την
φερόμενη ιδιοκτησία Α. Ραφαλιά στον οικισμό της
Υδρας

Σε απάντηση της με αρ. πρωτ. 535/ΕΕ-92/ΣΑΚ/18—11-2016 αιτήσεώς σας, και
έχοντας υπόψη:

α) το άρθρο 16, σχετικά με το «Δικαίωμα γνώσης διοικητικών εγγράφων» του
Ν.1599/1986 Σχέσεις Κράτους - Πολίτη και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 75/τ.Α/11-6-1986),
β) το άρθρο 5 σχετικά με την «πρόσβαση σε έγγραφα» του Ν. 2690/1999 «Κύρωση του
Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 45/τ.Α/9-3-1999), όπως
αυτές συμπληρώθηκαν από τις διατάξεις της παρ. 2 του άρθρου 8 του Ν. 2880/2001 (ΦΕΚ
9/Α/30-1-2001) και αντικαταστάθηκαν με αυτές της παρ. 2 του άρθρου 11 του Ν.
3230/2004 (ΦΕΚ 44/Α/11-2-2004) και
γ) σχετικά ερμηνευτικά έγγραφα του Γραφείου Νομικού Συμβούλου του Υπουργείου
Πολιτισμού,
σας χορηγούμε από το Αρχείο της Υπηρεσίας μας σε φωτοαντίγραφο το με αρ. πρωτ.
ΥΠΠΟΑ/ΓΔΑΠΚ/ΕΦΑ Δ.ΑΤΤΙΚΗΣ/60465/38913/2015/2 4-2-2016 έγγραφο της
Εφορείας Αρχαιοτήτων Δυτικής Αττικής, Πειραιώς και Νήσων, καθώς και τα
επισυναπτόμενα σε αυτό στοιχεία.

Συνημμένα: οκτώ (8) φύλλα και τέσσερις (4) φωτογραφίες
Εσωτερική Διανομή: Δ.Β.Μ.Α. - Β1

Η Προϊσταμένη της Διεύθυνσης
Σουζάνα Χούλια-Καπελώνη

Ακριβές αντίγραφο
Η Προϊσταμένη Γραμματείας, Αρχείου
και Ενημέρωσης Κοινού
Χαρίκλεια Μάκα

Πειραιάς, 18.../2.../2016

Προς
την Διευθύντρια της Εφορείας
Αρχαιοτήτων
Δυτικής Αττικής, Πειραιώς και Νήσων
κα Στέλλα Χρυσουλάκη

Αναφορά της
Μαρίνα Παπαδημητρίου
αρχαιολόγου της Εφορείας Αρχαιοτήτων
Δυτικής Αττικής, Πειραιώς και Νήσων

Θέμα: «Αναφορά αυτοψίας στη φερόμενη ιδιοκτησία Ευάγγελου Ραφαλιά
στον οικισμό της Ύδρας».

Η φερόμενη ιδιοκτησία Ευάγγελου Ραφαλιά βρίσκεται στον οικισμό της Ύδρας στο άμεσο περιβάλλον του Ι.Ν.Αγ. Γεωργίου, μεταβυζαντινών χρόνων. Στη σωζόμενη σήμερα κατάσταση διαθέτει το λεγόμενο Αρχοντικό Ραφαλιά, κηρυγμένο διατηρητέο μνημείο (ΦΕΚ 564/Β/28-7-1993) και κτήριο Φαρμακείου, κηρυγμένο διατηρητέο μνημείο (ΦΕΚ 564/Β/28-7-1993).

Σε αυτοψία που πραγματοποιήθηκε από την αναφέρουσα στη φερόμενη ιδιοκτησία Ευάγγελου Ραφαλιά, εντοπίστηκαν στον αύλειο χώρο τα εξής:

- Τχνη θύρας στον ανατολικό τοίχο του περιβόλου.
- Τοιχοποιία και ξυλοδεσιά στα δυτικά, σε επαφή με κατοικία που δωρίθηκε από την οικογένεια Ραφαλιά (σύμφωνα με πληροφορία του κ. Ε. Ραφαλιά).
- Στην επίχωση του χώρου εντοπίστηκαν όστρακα χρηστικών αγγείων.

Στην συνημμένη υπ.αρίθμ. έγγραφο παραδοχής κληρονομικής περιουσίας αρ. 3922 αναφέρονται τα εξής:

«ο δε Ιωάννης αποδέχεται και ούτος την έτεραν οικίαν κειμένην ενταύθα εκκλησιαζομένην εις τον ίδιον Ιερόν Ναόν του Αγίου Γεωργίου, συνορευομένην ανατολάς με δημόσιον δρόμον και με οικίαν Ν.Ι.Βατσαξή, δυσμάς με τας οικίας. Θα πρέπει επομένως να γίνει συνδυαστική ανάγνωση του κειμένου και των καταλοίπων στο χώρο.

Βρίσκομαι στη διάθεσή σας.

Συνημμένα: τέσσερις (4) φωτογραφίες

Με τιμή,

Μαρίνα Παπαδημητρίου
αρχαιολόγος

Πειραιάς, 24.../2.../2016

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ &
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΓΕΝΙΚΗ Δ/ΝΣΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ
ΕΦΟΡΕΙΑ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ,
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΝΗΣΩΝ
Ταχ. Δ/ση: Αλκιβιάδου 233
Ταχ. Κώδικας: 185 36, Πειραιάς
Πληροφορίες: Μ. Παπαδημητρίου
Τηλέφωνο: 210 4590700
FAX: 210 4180921
e-mail: efadyat@culture.gr

ΥΠΠΟΑ/ΓΔΑΠΚ/ΕΦΑ Δ. ΑΤΤΙΚΗΣ/

60465/38913/2015

Προς

ΥΠ.ΠΟ.Α., Γεν. Δ/ση Αρχαιοτήτων
και Πολιτιστικής Κληρονομιάς
Δ/ση Βυζαντινών και
Μεταβυζαντινών Αρχαιοτήτων
Τμήμα Αρχαιολογικών Χώρων,
Μνημείων και Αρχαιογνωστικής Έρευνας

Θέμα : «Διαβίβαση αναφοράς αυτοψίας στη φερόμενη ιδιοκτησία Α. Ραφαλιά στον
οικισμό της Ύδρας».

Σχετ.: Η από 18-2-2016 αναφορά αυτοψίας της Μ.Παπαδημητρίου αρχαιολόγου
της ΕΦΑΔΥΑΤ.

Σας διαβιβάζουμε αναφορά αυτοψίας αρχαιολόγου της Υπηρεσίας, μετά από
αίτημα του ιδιοκτήτη στη φερόμενη ιδιοκτησία Α. Ραφαλιά στον οικισμό της Ύδρας
καθώς και αντίγραφο συμβολαίου με αρ. 3550-Διαθήκη και έγγραφο παραδοχής
κληρονομικής περιουσίας αρ. 3922 το οποίο υποβλήθηκε από τον κ. Ραφαλιά στην
Υπηρεσία μας, για ενημέρωση και τυχόν περαιτέρω ενέργειες.

Συνημμένα: - Η ανωτέρω αναφορά: ένα (1) φύλλο, τέσσερις (4) φωτογραφίες
- Αρ.3550-Διαθήκη (τέσσερα φύλλα) και έγγραφο παραδοχής
κληρονομικής περιουσίας αρ. 3922 (δύο φύλλα)

Εσωτερική διανομή: Στ. Ψαρρή

Η Διευθύντρια της Εφορείας

Στέλλα Χρυσουλάκη

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

60470
33916/11534/637

Αριθμός 3550 - Διαθήκη

Εν Ύδρα σήμερον την τριακοστήν Ιουνίου, του χίλιου του οκτακοσίου του εξηκοστού
 ογδόου έτους, ημέραν της εβδομάδος Κυριακήν, ώραν ενάτην προ μεσημβρίας,
 ενεφανίσθη, ενώπιον μου και εν τω συμβολαιογραφείω μου, κειμένα, εντός του
 περιβόλου του Δημοτικού Ναού η Κοίμησις της Θεοτόκου, ο γνωστός μοι, κύριος
 Ιωάννης Νικολάου Βατζαζής, κάτοικος Ύδρας, ενορευόμενος εις τον ενταύθα Ιερόν
 Ναόν, του Αγίου Γεωργίου, των κληρονόμων παπα-Θεοδώρου Χρυσσαφήτου, και
 παρεκάλεσεν, εμε, τον Συμβολαιογράφον Ύδρας, και κάτοικον αυτής, Παντελή Α.
 Μπρούσκον, δια να μεταβώ εις την κατοικίαν, του κυρίου Νικολάου Βατζαζή, ζητώντας
 με, προς σύνταξιν της Δημοσίας Διαθήκης του, παραχρήμα μετέβην, εις την οικίαν
 ταύτην, του ηρημένου Διαθέτου, κειμένην ενταύθα, και ενορευομένην εις τον ενταύθα
 Ιερόν Ναόν, του Αγίου Γεωργίου, των κληρονόμων του παπα-Θεοδώρου Χρυσσαφήτου,
 και εισελθών εις το δωμάτιον της οικίας, εβρον επί κλίνης κείμενον, τον ηρημένον
 διαθέτην Νικόλαον Βατζαζήν, ανώτερον Αξιωματικόν του Βασιλικού Ναυτικού,
 ενορευόμενον, εις τον ενταύθα Ιερόν Ναόν του Αγίου Γεωργίου - των κληρονόμων του
 παπα-Θεοδώρου Χρυσσαφήτου, γνωστόν μοι, κάτοικον Ύδρας, και μηδεμίαν μετ'εμού
 συγγένειαν έχοντα, όστις μοί ειπεν, ότι με προσεκάλεσε, δια του ανωτέρω ηρημένου
 υιού του Ιωάννου Νικολάου Βατζαζή, προς σύνταξιν της Δημοσίας Διαθήκης του,
 ηρώτησα τον Διαθέτην Νικόλαο Βατζαζή, ότι εάν γνωρίζει Γράμματα, απαιτούνται δια
 την σύνταξιν της Δημοσίας Διαθήκης του, τρεις μάρτυρες, εάν δε, και δεν γνωρίζει
 Γράμματα, απαιτούνται τέσσαρες, μοί εδήλωσεν, ότι γνωρίζει Γράμματα, και
 προσεκάλεσεν προς τον σκοπόν της συντάξεως της Δημοσίας Διαθήκης του, τους
 επομένους τρεις μάρτυρας, τους κυρίους Γεώργιον Καβελόν, Αξιωματικόν του
 Βασιλικού Ναυτικού, κάτοικον Ύδρας, ενορευόμενον εις τον ενταύθα Ιερόν Ναόν του
 Αγίου Γεωργίου, των κληρονόμων του παπα-Θεοδώρου Χρυσσαφήτου, Αναγνώστην
 Καλλίτσαν, έμπορον κάτοικον Ύδρας, ενορευόμενον, εις τον ενταύθα Ιερόν Ναόν της
 Αγίας Παρασκευής, του παπα Γκίκα, και Νικόλαον Α. Κοκκίνην, επιμελητήν του
 ενταύθα Δημοτικού Ναού η Κοίμησις της Θεοτόκου, κάτοικον Ύδρας, ενορευόμενον εις
 τον ενταύθα, Ιερόν Ναόν του Αγίου Αθανασίου - Μετόχιον της Λαύρας του Αγίου
 Όρους άπαντες παρόντες και γνωστοί μοι, άσχετοι συγγενείας προς αλλήλους, με εμέ
 και τον Διαθέτην, Νικόλαο Βατζαζήν, πολίτες Έλληνες και Χριστιανούς. Εζήτησεν τότε
 ο Διαθέτης Νικόλαος Βατζαζής, να προβώ εις την σύνταξιν της Δημοσίας Διαθήκης
 του. Την θέλησιν ταύτην του Διαθέτου Νικολάου Βατζαζή, ακούσας, έκλεισα καλώς την
 θύραν του δωματίου, ένθα κατέκειτο ο Διαθέτης, και έμεινα μετά του Διαθέτου και των

μαρτύρων, χωρίς να υπάρχει άλλος τις, μετά ταύτα εξέτασα, επισταμένως εγώ και οι μάρτυρες, και πληροφορηθέντες δεδόντως ότι ο Διαθέτης Νικόλαος Βατζαζής, έχει σώας τα φρένας, καθαράν την γλώσσαν και υγιείς τας αισθήσεις, όρκισα τότε τους ηρημένους τρεις μάρτυρας, επί του ιερού Ευαγγελίου, κατά τον Νόμο, τον όρκο της μυστικότητας.

« Όρκιζόμεθα επί του ιερού Ευαγγελίου ότι θέλωμεν φυλάξει μυστικόν πάν ότι θέλωμεν ακούσι εκ του στόματος του Διαθέτου, αναγόμενον εις την Διαθήκην του, μέχρι της αποβιώσεώς του.» Επομένως ο Διαθέτης Νικόλαος Βατζαζής ήρχισεν, να εκθέτει τα διατάξεις του, γραφόμενας ως αυτός είπεν, χωρίς να μεταβληθώσιν, η αλλοιωθεί η έννοια αυτών.

« Επειδή, και η περιουσίαν μου είναι γνωστή εις τα τέκνα μου, και επειδή χρηματικήν περιουσίαν δεν έχω η μη μόνον τα δύο οικίας μου, τας κειμένας ενταύθα και ενορευομένας εις την εκκλησίαν του Αγίου Γεωργίου των κληρονόμων του παπα-Θεοδώρου Χρυσσαφήτου, και ολίγων αργυρών σκευών και λοιπών πραγμάτων, όσοι ο χρόνος μη έδωσεν, ταύτα τα κληροδοτώ μετά τον θάνατό μου εις όλα τα τέκνα μου υπό τον ακούλουθο όρο της κληρονομίας. Την οικίαν εις την οποία κατοικώ μετά του κήπου, την αφήνω μετά το θάνατό μου ως κληρονομίαν εις τον υιό μου Αντώνιο. Το δε συγκόλλητον και έξωθεν της οικίας μαγαζέιον όπερ είναι έμπροσθεν της εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου, μετά του δωματίου, ως και τον μικρόν οικίσκον, ένθα κατοικεί η Μπιμπανεζούλα, τα αφήνω μετά τον θάνατό μου ως κληρονομίαν εις τον υιό μου Ιωάννην. Και ο υιός μου Αντώνιος υποχρεούται να κλείσει την θύραν της αυλής του τοίχου, αρχίζων το κτίσιμο του τοίχου από το δωμάτιον του μαγαζείου, μέχρι του μικρού οικίσκου όπερ εκληροδότησα του Ιωάννου. Ο υιός μου Αντώνιος υποχρεούται να κλείσει ως είπα την θύραν της αυλής, αρχίζον από το παράθυρον όπερ βλέπει εις την αυλήν του κήπου. Η θυγατέρα μου Γιαννούλα θέλει μένει εντός της ηρημένης οικίας την οποίαν εκληροδότησα εις τον υιό μου Αντώνιον ελευθέρως, χωρίς να έχει το δικαίωμα να την αποπέμψει ο κληρονόμος της ηρημένης οικίας. Αφήνω ως κληρονομίαν επίσης εις τον ίδιον υιό μου Αντώνιον, μία δωδεκάδα αργυρά κουτάλια της σούπας, μίαν δωδεκάδα αργυρά μικρά κουτάλια του γλυκού, δύο αργυρά ποτήρια του γλυκού, έν μικρό αργυρούν κουτάλιον δια την χρήση της ζάχαρης, και μια δωδεκάδα καρέκλες. Αφήνω ως κληρονομίαν μετά το θάνατό μου εις το υιό μου Ιωάννην, την επάνω μικράν οικίαν, ενορευομένην και ταύτην εις τον Άγιον Γεώργιον τον κληρονόμωιν του παπά Θεοδώρου Χρυσσαφήτου. Αφήνω επίσης εις τον ίδιον ως κληρονομίαν μια δωδεκάδα αργυρά κουτάλια της σούπας, μισή δωδεκάδα αργυρά μικρά κουτάλια του γλυκού, έν πιάτον αργυρόν του γλυκού, έν μικρόν αργυρούν κουτάλιον δια την χρήση της ζάχαρης, δύο δαχτυλίδια, χρυσά με πέτρες, το μεν έν φέρει μιαν αντίκα, το δε, μίαν

άτινα μοί οφείλονται από τα ηρημένα ορφανά τα δωρώ μετά τον θάνατό μου εις τα δύο ηρημένα ορφανά, Φλώραν και Παναγιώτην, Θεοφάνου Σποροπούλου.
Ενταύθα, ο Διαθέτης Νικόλαος Βατζαζής ετελείωσεν τας διατάξεις του. Τον ηρώτησα εάν έχη να προσθήκη άλλο τι και μοί απεκρίθη όχι. Επομένως υπέμνησα εις αυτόν να αφήση ελεημοσύνη εις φιλανθρωπικά καταστήματα ό,τι προαιρείται, και μοί απεκρήθει, ότι δεν έχει. Επομένως προσεκάλεσα τον Διαθέτη Νικόλαον Βατζαζή και τους μάρτυρας να εντείνουν την προσοχήν εις την ανάγνωσιν της παρούσης διαθήκης, ανέγνωσα αυτήν ευκρινώς και μεγαλοφώνως απαρχής μέχρι τέλους και εις επήκοον του Διαθέτου, και των μαρτύρων, ηρώτησα επομένως τον Διαθέτη, εάν η Διαθήκη του έχει καλώς, και μοί απεκρίθη ότι καλώς έχει και να δώσω πέρας εις αυτήν, είτα παρέδωσα την Διαθήκην, εις τον Διαθέτη Νικόλαον Βατζαζήν δια να την αναγνώση εισέτι και την ανέγνωσεν, έπειτα αλληλοδιαδόχως παρέδωσα αυτήν και εις τους μάρτυρας, οίτινες, ανέγνωσαν και παρατήρησαν αυτήν και παρόντες μετά του Διαθέτου είπον, ότι έχει καλώς, όσα γράφει παραχρήμα παρά των μαρτύρων και εμού, του συμβολαιογράφου, εκτός του Διαθέτου Νικόλαου Βατζαζή, γνωρίζοντος Γράμματα μη δυναμένου όμως να γράψη, ένεκεν της ανικανότητος της χειρός του, προσβληθείσης εξ αποπληξίας. Ωρα δωδεκάτην προ μεσημβρίας εν τω αυτώ δωματίω μηδενός υπάρχοντος, εκτός του Διαθέτου, των μαρτύρων και εμού του Συμβολαιογράφου.

(Ακολουθούν υπογραφαί)

Οι Μάρτυρες

Γ.Ν. Καβελός

Α. Καλλιτσας

Ν. Α. Κοκκίνης

Ο Συμβολαιογράφος

Παντελής Α. Μπούσκος

Απερίθωτος αντίγραφο από το υπ' αριθμόν 3550/1868
συμβόλαιο του τίνος Συμβολαιογράφου Υδρας Παντελή Ν.
Μπούσκου, το αρχείο του οποίου κύριον φυλάσσω.

Υδρας
Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΑΡΧΙΟΦΥΛΑΞ

Εγγραφο παραδοχής κληρονομικής περιουσίας εκ δραχ. 5166

Εν Ύδρα σήμερον την εικοστήν τρίτην Ιανουαρίου, του χιλιοστού οκτακοσιοστού εξηκοστού εννάτου έτους, ημέραν της εβδομάδος Πέμπτην προ μεσημβρίας εν τη ενταύθα οικία των κληρονόμων του μακαρίτου Νικολάου Βατσαξή, ενώπιον εμού του Συμβολαιογράφου Ύδρας, και κατοίκου αυτής Παντελή Α. Μπρούσκου, και επι παρουσία των κάτωθι μνημονευομένων και υπογραφομένων δυο μαρτύρων, γνωστών μοι, ενηλίκων, πολιτών Ελλήνων, κατοίκων Ύδρας και μη κατά Νόμον εξαιρατέων. Ενεφανίσθησαν τα τέκνα του αποβιώσαντος Νικολάου Βατσαξή, Αντώνιος, Ιωάννης, και Γιαννούλα, ο μεν πρώτος Αξιωματικός του Βασιλικού Ναυτικού, ο δεύτερος κτηματίας και η τρίτη άνευ επαγγέλματος, άπαντες γνωστοί μοι, κάτοικοι Ύδρας, άσχετοι κατά Νόμον μετ' εμού και των μαρτύρων εξήτησαν την σύνταξιν του παρόντος εγγράφου, εκθέσαντες, ότι επειδή ως ο μακαρίτης πατήρ των Νικόλαος Βατσαξής δυνάμει της υπ' αριθμ. 3550 της τριακοστής πρώτης Ιουνίου παρελθόντος έτους Δημοσίας Διαθήκης του εκ των πράξεών μου, διένειμεν κληρονομικώ δικαιώματι την ακίνητον και κινητήν του περιουσίαν εις τα ειρημένα αυτού τέκνα, και επειδή οι ειρημένοι κληρονόμοι του παραδέχονται εκ συμφώνου και αναγνωρίζουσιν ολοσχερώς την ανωτέρω του πατρός των διαθήκην ως νόμιμον και απρόσβλητον, παραδέχεται έκαστος τούτων σήμερον εις την κατοχήν και κυριότητά του τα Η Μ παρά της Διαθήκης κληροδοτηθέντα πράγματα. Ο μεν Αντώνιος αποδέχεται την ενταύθα κειμένην οικίαν με τα της περιοχής και του κήπου της εκκλησιαζομένην εις τον ενταύθα Ιερόν Ναόν του Αγίου Γεωργίου των κληρονόμων του παπα Θεοδώρου Χρυσάφειου, συνορευομένης της οικίας προς άρκτον με δημόσιαν οδόν προς μεσημβρίαν με τον κήπον της ιδίας οικίας, προς ανατολάς με συγκόλλητον μαγαζέιον του κληρονόμου Ιωάννου Ν. Βατσαξή προς δυσμάς με συγκόλλητον οικίαν των κληρονόμων Μιχαήλ Καλάλη. Ο δε κήπος συνορεύει μεσημβρίαν με κήπον των κληρονόμων Νικολάου Β. Μπουντούρη, δυσμάς με οικίαν των κληρονόμων Μιχαήλ Καλάλη, άρκτον με την ανωτέρω οικίαν και μεσημβρίαν με δρόμο δημόσιο. Προσέτι παρέλαβε συμφώνως με την μνησθείσαν Διαθήκη και τα κολουθα σκεύη και οικοέπιπλα, ήτοι μιαν δωδεκάδα αργυρά κουτάλια της σούπας, μιαν ομοίαν του γλυκού, δύο ποτήρια αργυρά του γλυκού, εν μικρόν αργυρούν κουτάλιον, και μιαν δωδεκάδα καρέκλες. Άπαντα τα ειρημένα με τα της οικίας και του κήπου εξετιμήθησαν δια δραχμάς τρείς χιλιάδας εβδομήκοντα μίαν. Ο δε Ιωάννης αποδέχεται και ούτος την ετέραν οικίαν κειμένην ενταύθα εκκλησιαζομένην εις τον ίδιον Ιερόν Ναόν του Αγίου Γεωργίου, συνορευομένην ανατολάς με δημόσιον δρόμον και με οικίαν Ν.Ι. Βατσαξή, δυσμάς με τας οικίας Αντωνίου Λαθουράτη, Κωνσταντίνου Σπετσιώτου και Νικολάου Καραμίτσου, άρκτον με την του Μιχαήλ Ι. Πολίτου, και μεσημβρίαν με δημόσιο δρόμο και την οικίαν των κληρονόμων Αθανασίου Α. Κοκκαλιάρη. Ωσαύτως παρέλαβε συμφώνως με την μνησθείσαν Διαθήκη του πατρός του και το κληροδοτηθέν εις αυτόν μαγαζέιον συγκόλλητον με την κληροδοτηθείσαν οικίαν του Α. Βατσαξή, καθώς και τον μικρόν οικίσκον ένθα κατοικεί η Μπαμπανεζούλα, συνορευόμενα το μαγαζέιον και ο μικρός οικίσκος με δρόμον και το Ναόν του Αγίου Γεωργίου, δυσμάς με την οικίαν και τον κήπον του Αντωνίου Ν. Βατσαξή, άρκτον με δημόσιον δρόμον και μεσημβρίαν με τον κήπον του Αντωνίου Ν. Βατσαξή. Επίσης δε αποδέχεται συμφώνως με την μνησθείσαν Διαθήκη και τα εις αυτόν κληροδοτηθέντα σκεύη και οικοέπιπλα: μιαν δωδεκάδα αργυρά κουτάλια της σούπας, ημισίαν δωδεκάδα επίσης του γλυκού, εν πιάτον αργυρούν, εν μικρόν αργυρούν κουτάλιον, δυο δαχτυλίδια χρυσά με

πέτρας, ένα σταυρόν χρυσούν, την μερίδα του μαργαριταρίου και μίαν δωδεκάδα καρέκλες, άπαντα τα ειρημένα μετά της οικίας και των λουπών προσδιορισθεις δια δραχμάς δυο χιλιάδας αριθμ. 2000. Η δε Γιαννούλα αποδέχεται και αύτη συμφώνως με την ανωτέρω Διαθήκην, μίαν μικρά τσουκαριάλαν και ένα κουτάλι της σουπας αμφοτέρα αργυρά και μίαν δωδεκάδα καρέκλες αξίας άπαντα δραχμών εννεήκοντα πέντε, και ότι τα εν τη διαθήκη αναφερόμενα ονομαστί προικώς ως ίδια της περιουσία υπάρχουσιν εντός της οικίας ένθα κατοικεί και η οποία εκληροδοτήθαι εις τον Αντώνιο Βατσαξή. Τα δε κληροδοτηθέντα παρά του Διαθέτου εις τας θυγατέρας Ελένην και Αρχόντων, ήτοι εις μεν την Ελένην μίαν αργυρά κουτάλα και η μερίς του μαργαριταρίου, εις δε την Αρχόντω ένα τάσι αργυρούν και η μερίς του μαργαριταρίου μένουν εις χείρας του Ιωάννου Βατσαξή, όστις θεωρείται και υπόλογος να τα παραδώσει σύμφωνα με την ανωτέρω διαθήκη. Προσέτι συνομολόγησαν τα συμβαλλόμενα μέρη Αντώνιος, Ιωάννης και Γιαννούλα, ότι λαβών έκαστος το εις αυτόν κληροδοτηθέν παρά του πατρός των μερίδιον ως η μνησθήσα Διαθήκη διαλαμβάνει παρετούνται από τούδε πάσης μεταξύ των απαιτήσεως και αναγνωρίζεται έκαστος κύριος και ιδιοκτήτης εις τα είδη ά ο πατήρ των εκληροδότησε. Δια το τέλος δε του χαρτοσήμου ανέβει το ποσόν εις δραχμάς πέντε χιλιάδας εκατόν εξήκοντα εξ αριθμ. 5166. Επομένως υπέμνησα εις τον Αντώνιο και Ιωάννη Ν. Βατσαξή τον περί Μεταγραφής Νόμο και τα συνεπείας της παραλήψεως αυτού. Διό συνετάχθαι το παρόν έγγραφο όπερ αναγνωσθέν προσηκόντως εις επήκοον των συμβαλλομένων και των μαρτύρων Κυρίων Εμμανουήλ Ν. Ξανθοῦ Φαρμακοποιού, και Ιωάννου Κ. Αντωνάκη εμπόρου υπεγράφη παρά πάντων και εμού.

Οι Συμβαλλόμενοι :

Ιωάννης Ν. Βατσαξής.

Αντώνιος Ν. Βατσαξής.

Γ.Ν. Βατσαξής.

Οι Μάρτυρες:

Ε. Ν. Ξανθός.

Ι. Κ. Αντωνάκης.

Ο Συμβολαιογράφος

Παντελής Α. Μπούσκος.

Δια την αντιγραφήν αυθημερόν.

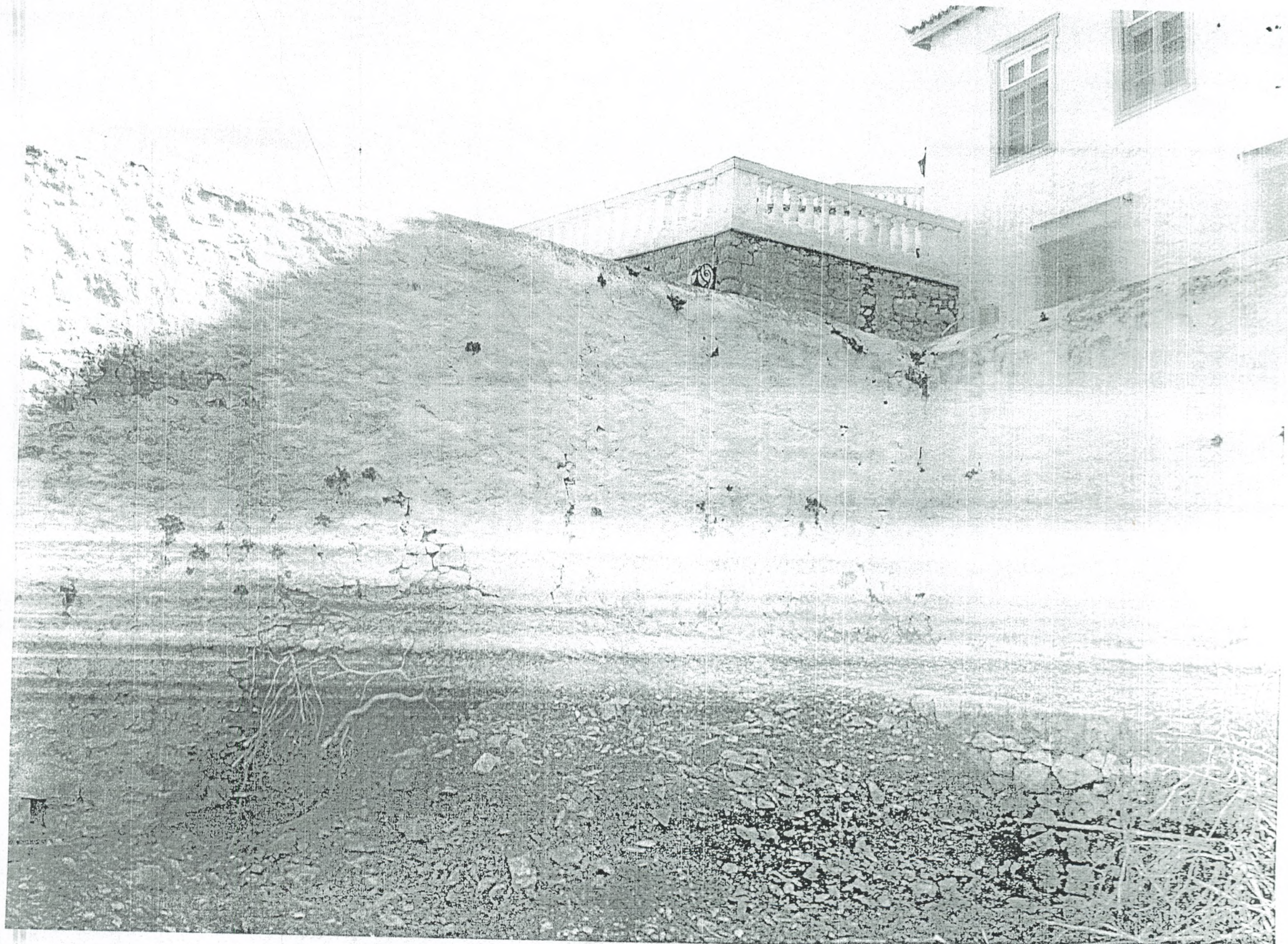
Ο Συμβολαιογράφος Ύδρας

Παντελής Α. Μπούσκος

Ακριβές φωτοαντίγραφο από το
υπ' αριθμ. 3922/1869 πρωτότυπο
συμβόλαιο τ.α.κ. της Συμβολαιογράφου
Υδρας Παντελή Μπούσκου το
αρχείο τ.α.κ. οποί.α.κ. νόμιμα επιλέκται.
Ύδρα 15-7-2015

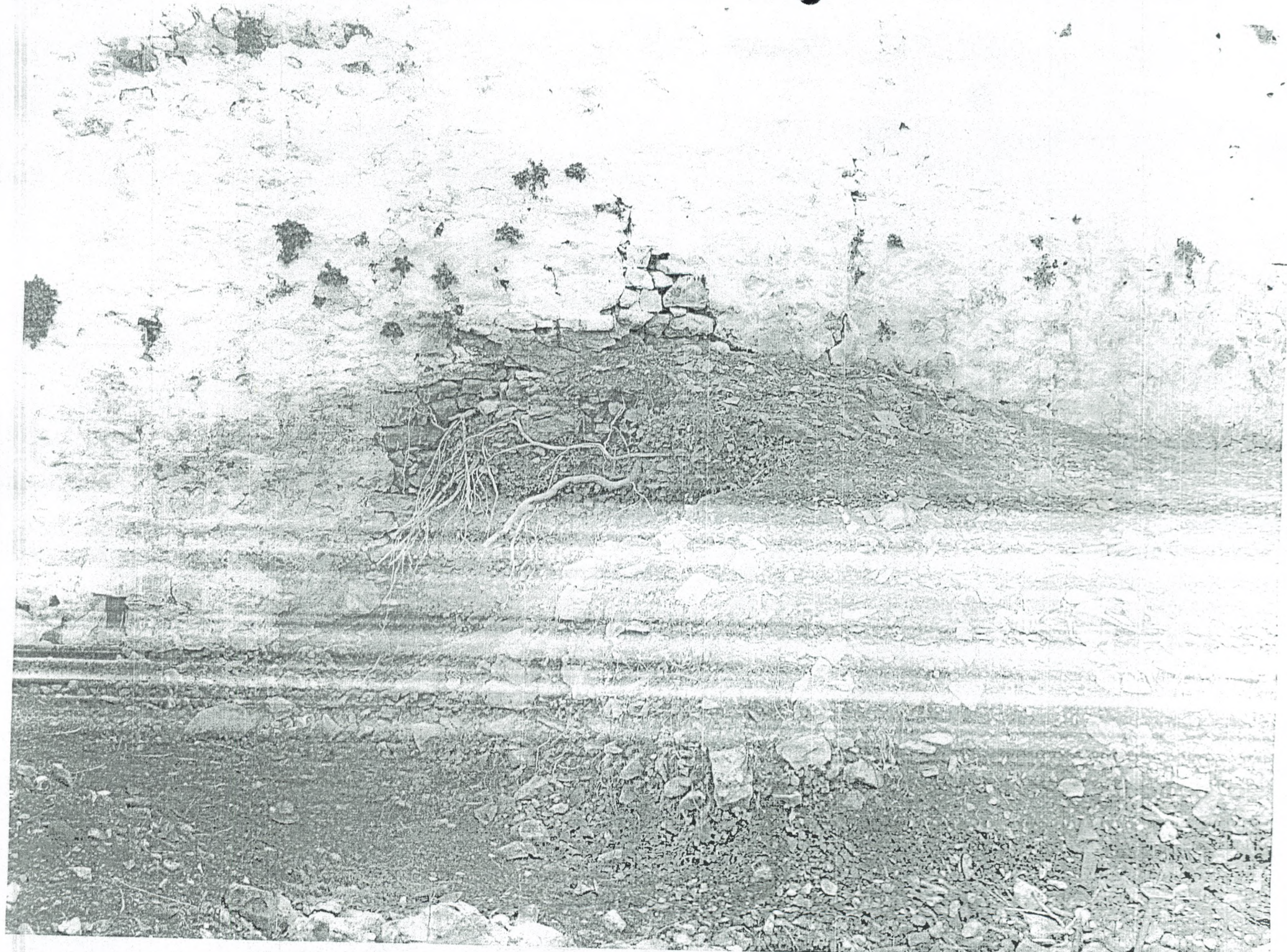
Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ Η ΑΡΧΕΙΟΦΥΛΑΞ

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ Ε' ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Εισηγήτρια: η Σύμβουλος κ.Μ.Γκορτζολίδου

Βοηθός Εισηγητρίας : ο Εισηγητής κ.Π.Κιούσης

Παρέμβαση

του Ανδρέα Ευαγγ.Ραφαλιά , κατοίκου Ύδρας

κατά

της "Ελληνικής Εταιρείας Περιβάλλοντος και Πολιτισμού",
σωματείου εδρεύοντος επί της οδού Τριπόδων 28, Αθήνα,
Πλάκα

και υπό του κύρους

της απόφασης αρ.ΥΠΠΟΑ/ΓΔΔΠΚ/ΔΒΜΑ/ΤΑΧΜΑΕ/Ι773Ι3/Ι05227/6064/
/2Ι23/9-7-20Ι4 απόφασης του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητι-
σμού, περί ανεγέρσεως χαμηλής οικοδομής επί ερειπίων προϋφι-
στάμενης άλλης, στον οικισμό της Ύδρας, ιδιοκτησίας Ανδρέα
Ευ.Ραφαλιά

Κατατέθηκε στο Δικαστήριό σας, στο τέλος Ιανουαρίου
20Ι5, αίτηση ακυρώσεως της καθ'ης, με αριθμό καταθέσεως 3Ι7/
/30-Ι-20Ι5, κατά της αναφερομένης πράξεως του Υπουργού Πολι-
τισμού και Αθλητισμού, με ημερομηνία 9 Ιουλίου 20Ι4. Η αίτηση
ακυρώσεως είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη, καθ'ο εκπρόθεσμη,
αλλά και αβάσιμη, σύμφωνα με όσα το Δικαστήριό σας, μάλιστα
εντελώς πρόσφατα, έχει νομολογήσει προκειμένου περί της δόμη-
σης στην ιστορική και πολλαπλώς προστατευόμενη νήσο της Ύδρας.
Μάλιστα ο υπογράφων την παρούσα πληρεξούσιος δικηγόρος είχε
εμπροσωπήσει το καθ'ου σωματείο στις σχετικές δόκιες, μετά τις
οποίες είχε προκύψει η αναφερόμενη νομολογία Σας (η απόφαση
του Υπουργού και το δικόγραφο της καθ'ης σχετ.αρ.Ι και 2).

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΧΟΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΙΚΕΙΑΡΑ 8-10, ΑΘΗΝΑ 106 78
ΤΗΛ.: - 210.3824485

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΝ 19-5-15
Ο ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ

A. Προκαταρκτικά-νομιμοποίηση

Η οικογένεια Ραφαλιά, όπως αναλυτικότερα θα εκθέσουμε στο τελευταίο μέρος της παρέμβασής μας, εγκαταστάθηκε στην Ύδρα στο τελευταίο τέταρτο του 19^{ου} αιώνα και αγόρασε ιδιοκτησία με τρεις οικοδομές και υπόλειμμα τέταρτης (αυτό προς το νότιο όριο της ιδιοκτησίας, όπου η προς ανέγερση επίδικη). Στην πορεία των χρόνων διαμόρφωσε σε κατοικία το ένα προς Β. οίκημα και σε φαρμακείο το παράπλευρο οίκημα, το οποίο εξόπλισε με έπιπλα και φαρμακευτικά αντικείμενα του 19^{ου} αιώνα. Τα δύο αυτά οικήματα κηρύχθηκαν διατηρητέα μνημεία με πράξη του Υπουργού Πολιτισμού του 1993, έκτοτε δε συντηρούνται με έξοδα του ιδιοκτήτη και διατηρούν, εξωτερικά και εσωτερικά, την αρχική μορφή της, με όλο τον παλαιό εξοπλισμό και την επίπλωσή τους.

Ο προσφεύγων Ανδρέας Ευαγγ. Ραφαλιάς, με δωρεά εν ζωή εκ μέρους του πατρός του και ομωνύμου Ανδρέα Ραφαλιά και με το συμβολαιογραφικό έγγραφο αρ. Ι2879/Ι993 (σχετ. αρ. 3) της συμβολαιογράφου Ύδρας Μ. Κοτολιάτη-Καλογιάννη, κατέστη φιλός κύριος της όλης ιδιοκτησίας, ενώ η επικαρπία της μεταβιβάσθηκε στον πατέρα του Ευάγγελο Ραφαλιά, στην οποία ο (εγγονός) και αιτών Α. Ραφαλιάς θα υπεισέλθει μετά τον θάνατο του Ευαγγ. Ραφαλιά. Γιά τη δημιουργία πλήρους εικόνας περί την ιδιοκτησία Ραφαλιά συνυποβάλλουμε επιπλέον συμβόλαια, σε φωτοτυπίες από το Υποθηκοφυλακείο Ύδρας, με αριθμούς σχετικών 4-8, τα οποία ανάγονται στα έτη 1829, 1869, 1892, και δύο του έτους 1901, από τα οποία αποδεικνύεται η αδιάσπαστη σειρά μεταβιβάσεων μέχρι τον σημερινό ιδιοκτήτη.

B. Το απαράδεκτο και αβάσιμο της αιτήσεως ανυρώσεως

Η προσβληθείσα πράξη του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού εκδόθηκε στις 9 Ιουλίου 2014, αμέσως δε τέθηκε σε κοινή γνώση μέσω του συστήματος "Διαύγεια", όπως εμφανίζεται από τα σχετικά στοιχεία στο επάνω δεξιό τμήμα του εγγράφου ("ΑΔΑ: ΩΛΗΦΤ-ΔΦΕ").

Στην προκειμένη περίπτωση καταρχήν θεωρούμε ότι, MUTATIS MUTANDIS, πρέπει να εφαρμοστεί το α. Ι9α του νόμου 4014/2011, σύμφωνα με το οποίο με την ανάρτηση των ΑΕΠΟ στο διαδίκτυο, η οποία αντιστοιχεί με επιβαλλόμενη από τον νόμο δημοσίευση, δημιουργείται αφεαυτού τεκμήριο γνώσεως και, μάλιστα, πλήρους γνώσεως της κοινολογηθείσης στο ευρύ κοινό πράξεως. Και ναι μεν είναι τούτο δυνατό να αμφισβητηθεί προκειμένου περί πολιτών ή σωματείων κλπ. που δεν έχουν καμία απολύτως εξοικείωση με το διαδίκτυο, όμως στην προκειμένη περίπτωση

πρόκειται για σωματείο που διατηρεί πλήρη υποδομή διαδικτυακού τύ-
που. Όπως μάλιστα μπορεί να βεβαιώσει ο υπογράφων την παρούσα πλη-
ρεξούσιος δικηγόρος, μέλος του εν λόγω σωματείου μεταξύ 1982 και
2010, το Ειδικό Συμβούλιο του σωματείου για την Αρχιτεκτονική Κληρο-
νιά όχι μόνο τακτικά ήταν σε επαφή με τον ιστότοπο του Υπουργείου
Πολιτισμού, αλλά και επίσης τακτικά πληροφορείτο για τις ημερήσιες
διατάξεις των κεντρικών Συμβουλίων του. Με την πληροφόρηση αυτή και
σύμφωνα με την αρχή της πρόσληψης, δήλωνε παράσταση και εκπρόσωποι
του σωματείου ήταν παρόντες και ανέπτυσαν τις απόψεις του, όπως
σε όλες τις περιπτώσεις για δόμηση στην Ύδρα, έγκαιρα, αποφεύγοντας
μάλιστα έτσι τη λήψη και δημοσίευση βλαπτικών για τον χαρακτήρα
της νήσου "αναπτυξιακών" προτάσεων, όπως τη δόμηση συγκροτήματος
ξενοδοχειακού τύπου από τον ιδιοκτήτη της VERGIN AIRLINES Ρίτσαρντ
Μπράνσον. Και μόνον όταν, παρά τις παρεμβάσεις, δημοσιεύονταν αποφά-
σεις του Υπουργού Πολιτισμού με δυσμενείς επιπτώσεις για τον χα-
ρακτήρα της νήσου, λαμβανόταν απόφαση για προσφυγή ειδικά στο Δι-
καστήριό σας, όπως λ.χ. στις περιπτώσεις επί των οποίων εκδόθηκαν
οι αποφάσεις Σας 1191/1996, 978/2012 και 3349/2014.

Αυτή ήταν η, ορθή κατά τα άλλα, διαδικασία, μετά το πέρας της
οποίας συντασσόταν και κατατίθετο στο Δικαστήριό Σας αίτηση ακυρώ-
σεως. Στην προκειμένη περίπτωση το ελάχιστο που μπορεί να διαπιστω-
θεί είναι ένα είδος προχειρότητας, η οποία επιχειρείται να "καλυφθεί"
στο τέλος της σελίδας 3 της αίτησεως ακυρώσεως της καθ' ης, όπου κα-
τά λέξη διατυπώνεται ο ισχυρισμός ότι.....πληροφορήθηκαν "εν είδος
φήμης" (SIC) για την ύπαρξη της προσβληθείσας υπουργικής απόφασης,
ενώ στη συνέχεια διατυπώνεται, επίσης, το "επιχείρημα" ότι το Κ.Αρχ.
Συμβούλιο του ΥΠΠΟΑ,....."κατά πάγια τακτική" του, καλεί.....αυτό
το σωματείο ή το ενημερώνει όταν εξετάζονται θέματα πολεοδόμησης
σε κηρυγμένους ιστορικούς και αρχαιολογικούς χώρους και διατηρητέων
μνημείων, και ότι "για θέμα ανέγερσης νέας οικοδομής ιδιοκτησίας Αν-
δρέα Παφαλιά στον ιστορικό και αρχαιολογικό χώρο της Ύδρας δεν εί-
χαμε κληθεί".

Το Υπουργείο, όπως και κανένα Υπουργείο, δεν τηρεί "πάγια πρακτι-
κή" να ειδοποιεί ιδιωτικά σωματεία, αφ' αυτού, προκειμένου περί επι-
μέρους εξέτασης ατομικών αιτημάτων, και όχι βεβαίως όταν πρόκειται
για την προετοιμασία γενικότερων σχεδίων (νόμων ή διαταγμάτων), οπό-

τε προβλέπεται, και κατά νόμο ή με βάση την ευρωπαϊκή νομοθεσία, η διαδικασία της διαβούλευσης. Σημειώνουμε επιπλέον ότι, προκειμένου περί δικαστικών προσφυγών, το σωματείο ανέθετε σε ειδικευμένον επιστήμονα, μέλος του, την ενέργεια αυτοφίλας, ακριβώς πριν την κατάθεση προσφυγής. Τέτοια αυτοφίλα δεν ενεργήθηκε, στην προκειμένη περίπτωση, διατυπώνεται όμως, όπως θα δούμε ακολούθως, το "επιχείρημα" ότι δεν ενεργήθηκε αυτοφίλα από αρμόδια Υπηρεσία του ΥΠΠΟΑ, πράγμα και αυτό ανακριβές.

Τα περί φημολογίας διατυπώνονται, επίσης, σε έγγραφο του σωματείου προς το Υπουργείο, που υπάρχουν στον φάκελλο της υπόθεσης (όπως τα με αρ. πρωτ. 20 ΕΕ, ΣΑΚ/Ι9-Ι-Ι5 και 2 ΕΕ, 2 ΣΑΚ/Ι9-Ι-Ι5, ενώ σε προγενέστερο έγγραφο — 697 ΕΕ/89 ΣΑΚ/Ι0-Ι2-Ι4 — πάλι χρησιμοποιείται η έκφραση "περιήλθε φήμη" για έγκριση οικοδομής στην Ύδρα). Προφανώς για να καλυφθεί η ανεπίτρεπτη ολιγωρία ως προς την προκειμένη υπόθεση, δίχως ακριβή γνώση των τεκταινόμενων και για άγνωστο σε μας αποχρώντα λόγο, αποφασίσθηκε από κάποιους δικαστική προσφυγή, δίχως να τηρηθούν οι διαδικασίες που προηγουμένως αναφέραμε, έγινε δε επίκληση φημολογιών εκ των υστέρων, ώστε να καλυφθεί η ουσιαστικά κραυγαλέα εκπρόθεσμη δικαστική προσφυγή.

Αυτά ως προς το καταφανώς εκπρόθεσμο της αιτήσεως αιuryώσεως. Ως προς το, επίσης, μη βάσιμό της επαγόμεθα τα εξής:

ο ιδιοκτήτης ήδη από το έτος 2007 είχε υποβάλει αίτημα στο ΥΠΠΟ για την ανέγερση της επίδικης οικοδομής. Το αίτημα αυτό εξετάσθηκε τόσο από την αρμόδια Ι^η Εφορεία Βυζαντινών Αρχαιοτήτων όσο και από το Τοπικό Συμβούλιο Μνημείων, που πρότειναν τροποποιήσεις στα υποβληθέντα σχέδια. Τελικά, με το έγγραφό της αρ. 2923/28-5-Ι3 (σχετ. αρ. 9), η Ι^η ΕΒΑ επανησήγαγε το θέμα στο Τοπικό Συμβούλιο Μνημείων Αττικής, το οποίο στη συνεδρία του 7, της 28-6-20Ι3, αποφάσισε ομόφωνα να το παραπέμψει στο ΚΑΣ, με την επιφύλαξη ότι δεν τεκμηριωνόταν επαρκώς η ύπαρξη διωρόφου οικήματος προ του Ι955 (σχετ. αρ. Ι0). Η γνωμοδότηση αυτή στάλθηκε προς την Ι^η ΕΒΑ με το έγγραφο 286/4-7-Ι3 (σχετ. αρ. Ι2) και ο όλος φάκελλος της υπόθεσης στάλθηκε αρμοδίως στη Γραμματεία του ΚΑΣ στις 6-3-20Ι4 (σχετ. αρ. Ι3). Το ΚΑΣ, στη συνεδρίασή του αρ. Ι0/ΙΙ Μαρτίου 20Ι4, γνωμοδότησε ομόφωνα υπέρ της έγκρισης του αιτήματος του ιδιοκτήτη για την οικοδομή,

τροποποιώντας τα αρχικά σχέδια και περιορίζοντας το ύψος και την έκτασή της (σχετ.αρ.Ι5). Θχετικά προσάγουμε και τα πλήρη Πρακτικά της συνεδρίασης (σχετ.αρ.Ι6). Στη συνέχεια κοινοποιήθηκε προς τον ιδιοκτήτη το από 8-5-Ι5 έγγραφο του Υπουργείου (σχετ.αρ.Ι7), με το οποίο τον πληροφόρησαν ότι οι κατασκευαστικές εργασίες θα παρακολουθούνται συνεχώς από την Υπηρεσία, με τους περιορισμούς που έθεσε τόσο η απόφαση-γνωμοδότηση του ΚΑΣ όσο και η απόφαση του Υπουργού.

Σε σχέση με όσα προσάγουμε και όσα αναφέραμε τι ισχυρίζεται το αιτούν σωματείο; Σειρά εντελώς ανακριβών ισχυρισμών και ειδικότερα τα εξής:

Ι. Ότι δήθεν το Τοπικό Συμβούλιο Μνημείων απέρριψε το αίτημα ανέγερσης οικοδομής, ενώ στην πραγματικότητα παρέπεμφε την υπόθεση για πληρέστερη εξέταση και κρίση στο ΚΑΣ.

2. Ότι δεν προκύπτει ότι η αρμόδια Υπηρεσία έκαμε αυτοψία στον επίδικο χώρο. Στην πραγματικότητα, η αρμόδια Ι^η ΕΒΑ βρισκόταν σε διαρκή επαφή με τον όλο χώρο του αιτητή (δεν προβλέπεται από το ΥΠΠΟΑ η σύνταξη, σε παρόμοιες περιπτώσεις, χωριστών Πρακτικών Αυτοψίας) και διαπίστωσε ακριβώς ότι, στο νότιο τμήμα της όλης ιδιοκτησίας, ακριβώς στη θέση όπου η προς ανέγερση οικοδομή, υφίστατο προηγούμενη δόμηση και ότι η νέα οικοδομή εντάσσεται αρμονικά στο όλο οικιστικό σύνολο (βλ. σχετ.αρ.Ι9, σελ.2, παρ.ΙΙ). Εξάλλου, στο προσαγόμενο Πρακτικό του ΚΑΣ (σχετ.αρ.Ι6, σελ.2, παρ.3), σημειώνεται, επίσης, ότι υπάρχει υφιστάμενη δόμηση στο νότιο τμήμα του οικοπέδου, δηλαδή το ΚΑΣ δέχεται ομόφωνα τη διαπίστωση της Ι^{ης} ΕΒΑ, μετά από έλεγχο στον όλο χώρο της ιδιοκτησίας.

Γιά καλύτερη διαλεύκανση του θέματος, αναθέσαμε σε μηχανικό να προβεί και αυτός σε αυτοψία-πραγματογνωμοσύνη επί της επίδικης θέσης, χρησιμοποιώντας και τη φωτογραφία που είχαμε καταθέσει και στις αρμόδιες Υπηρεσίες, φωτογραφία της δεκαετίας του Ι950. Μας παρέδωσε πλήρη έκθεσή του στις Ι2-5-Ι5, την οποία και συνυποβάλλουμε με την παρούσα (σχετ.αρ.Ι8). Σύμφωνα και με ^{την} έκθεση αυτή, η νέα οικοδομή τοποθετείται στη θέση προϋπάρχουσας, για την οποία άλλωστε προ αμνημονεύτων χρόνων είχε ανοιχθεί πηγάδι, που το διατηρούμε μέχρι σήμερα, και κατασκευασθεί γούρνα-μικρή στέρνα, που επίσης διατηρούμε.

Αλλά δεν αρνεσθήκαμε σε αυτά. Αναζητήσαμε παλαιό και έγκριτο κάτοικο της Ύδρας, στο πρόσωπο του ζωγράφου και Ακαδημαϊκού κ. Παναγιώτη Τέτση, ο οποίος μάλιστα σε προηγούμενες υποθέσεις που αφορούσαν τη δόμηση στην Ύδρα είχε απευθύνει (αποτρεπτικές) στο Δικαστήριό Σας επιστολές, που και είχαν κατατεθεί στον φάκελλο της υπόθεσης, όπως ίσως ενθυμείται και η σημερινή κ. Εισηγήτρια στην προς εκδίκαση υπόθεση. Ο κ. Τέτσης συνέταξε και απευθύνει στο Δικαστήριό Σας επιστολή του με ημερομηνία 15-4-2015, όπου σαφώς δηλώνει (και αυτός) ότι η προς ανέγερση οικοδομή τοποθετείται "εις το βάθος ευρυτάτου χώρου, όπου εμφανώς υπήρχε παλαιότερο κτίσμα" (σχετ. αρ. 19+-20), ενώ "δεν ενοχλεί την θέα των περιόικων", χωρίς αλλοίωση χώρου.

3. Με δεδομένες αυτές τις διαπιστώσεις και στοιχεία, ως περάσουμε στη νομική επιχειρηματολογία της αντιδίκου. Αναπτύσσονται στο δωρόγραφό της, με απλή αντιγραφή, όσα το Σύνταγμα και διεθνείς συμβάσεις προβλέπουν για την προστασία της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς, τα σχετικά άρθρα του ν. 3028/2002 και η ειδική νομοθεσία για την Ύδρα, όπως αυτή περιέχεται στην απόφασή Σας 978/2012. Και όμως αγνοείται κάτι το κεφαλαιώδες, δηλαδή η απόφασή Σας 3349/2014, η οποία μπορεί να θεωρηθεί ως AD HOC στην προκειμένη περίπτωση (επρόκειτο για ανέγερση δύο οικοδομών, σε ιδιοκτησία όπου είχε προηγουμένως ανεφερθεί άλλη σε θέση άλλης, αλλά όπου δεν υπήρχε ούτε ίχνος προγενεστέρων, δύο μάλιστα οικοδομών). Περιέργως δεν κυκλοφόρησε "φημολογία" για την ύπαρξη της νέας αυτής απόφασης του Δικαστηρίου Σας, που ο υπογράφων την παρούσα δικηγόρος είχε κοινοποιήσει στο σωματείο.....

Η απόφασή Σας 3349/2014 θεωρούμε ότι πρέπει να εφαρμοσθεί και στην περίπτωση της οικοδομής Ραφαλιά, διότι πρόκειται περί ταυτόσημου θέματος. Στη βασική σκέψη ΙΟ της απόφασης αυτής (σελ. ΙΙ) αναφέρεται συγκεκριμένα:

"Όπως έχει περαιτέρω κριθεί (ΣτΕ 2063/2002, 2445/1997, 2833/1997, 1529/1993) είναι καταρχήν δυνατόν να επιτραπεί στην Ύδρα η ανοικοδόμηση όχι μόνον οικοπέδων, επί των οποίων υπήρχαν κτίσματα κατά τη θέση σε ισχύ των περί μνημειακού χαρακτήρα διατάξεων, αλλά και οικοπέδων επί των οποίων, κατά την αιτιολογημένη εκτίμηση του Υπουργείου Πολιτισμού, αποδεικνύεται, βάσει ιδίως συμβολαίων, αυτοφίλας ή άλλων στοιχείων, ότι προϋπήρξαν κτίσματα οποτεδήποτε, έστω και πριν από τη θέση σε ισχύ των προαναφερομένων αποφάσεων περί προστασίας της νήσου Ύδρας. Επιτρέπεται επομένως

η ανακατασκευή οικοδομήματος παρομοίου προς εκείνο του οποίου η ύπαρξη μπορεί να αποδειχθεί(....)". "Ομοθεν νοείται ότι και στην περίπτωση αυτή είναι δυνατόν να επιληθούν από τα αρμόδια όργανα του Υπουργείου Πολιτισμού πρόσθετοι όροι και περιορισμοί".

Από τα υπολείμματα, λοιπόν, προγενεστέρου οικήματος στη νότια πλευρά της όλης ιδιοκτησίας, ενός οικήματος που εξυπηρετείτο με χωριστό πηγάδι και γούρνα-στέρνα, παραρτήματά του που διατηρούνται και συντηρούνται μέχρι σήμερα, οι αρμόδιες Ήπηρεσίες του Υπουργείου Πολιτισμού επέφεραν ουσιώδεις τροποποιήσεις στην αρχική μελέτη ανακατασκευής του κτιρίου, ενώ το ΚΑΣ και η προσβληθείσα απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού επέβαλαν και άλλους όρους, περιοριστικούς της οικοδομής και για την καλύτερη αισθητική εμφάνισή του, σε συναρμογή με τον τοπικό αρχιτεκτονικό ρυθμό που κρατείται στην Ύδρα. Συνημμένα προσάγουμε αντίγραφα δύο σχεδίων (τοπογραφικού και αρχιτεκτονικού) (σχετ. αρ. 21 και 22), όπου το προς ανέγερση κτίριο φέρει τον αριθμό 3.

Σημειώνουμε ότι από το τοπογραφικό γίνεται κατανοητό ότι τα δύο πηγάδια εξυπηρετούσαν τις οικοδομές με αρ. 2 και 3, ενώ άλλο πηγάδι λειτουργεί στο εσωτερικό της κυρίως οικίας Ραφαλιά (οικοδομή με αρ. 1) (~~36-37~~). Επισημαίνουμε ότι στο δικόγραφο της αντιδίκου μας υπάρχει και άλλη παραποίηση της πραγματικότητας, αφού αναφέρεται η ύπαρξη ενός και μόνο πηγαδιού (σελ. 9, τέλος προτελευταίας παραγράφου), προφανώς διότι ουδείς γνωρίζει την τοπογραφία της όλης ιδιοκτησίας, ούτε βεβαίως ζήτησε να πληροφορηθεί σχετικά.

Τέλος, αναφέρουμε πρόσθετα ότι, σύμφωνα με την τοπική παράδοση, στο επίδικο σημείο υπήρχε η πρώτη οικία, εντός κήπου, ιδιοκτησίας Γεωργίου Μπουντούρη, ενώ στο παραπλεύρως οικόπεδο, επίσης ιδιοκτησίας τότε Μπουντούρη και μετέπειτα Κουντουριώτη, είχε ο Μπουντούρης οικία του, προς την ίδια πλευρά. Μέρος της οικίας αυτής υπάρχει σήμερα στην ιδιοκτησία Ήνθερου.

Γ.Ο. ιδιοκτησίες και η οικογένεια Ραφαλιά

Αρχικά (αρχές 19^{ου} αι.) ο Γεώργιος Μπουντούρης, παλαιός Ύδραλος, ήταν ιδιοκτήτης όλης της σημερινής ιδιοκτησίας Ραφαλιά. Στις

20-6-1829 ο Νικ. Βατσαξής αγόρασε ^{την}ιδιότητα, με παραρτήματά της και κήπο, από τους γιούς του Γ. Μπουντούρη Φραντζέσκο και Δημήτρη (βλ. σχετικό συμβόλαιο). Το 1869 ο Ν. Βατσαξής παραχώρησε διά διαθήκης την όλη ιδιοκτησία στον γιό του Αντώνιο Βατσαξή. Το 1892 εκείνος πώλησε την όλη ιδιοκτησία στη Σωσάνα, χήρα Ανδρέα Δ. Ραφαλιά. Το 1901 η Σωσ. Ραφαλιά πώλησε την όλη ιδιοκτησία στους γιούς της Θεμιστοκλή και Ευάγγελο, που έζησαν εκεί και έδωσαν την τελική μορφή στα κτίρια 1 και 2 (κυρίως οικία και φαρμακείο), προσθέτοντας τον πρώτο όροφο στην κυρίως οικία, τοιχογραφίες, οροφोगραφίες, επίπλωση, πίνακες ζωγραφικής και άλλα. Ο Θεμιστοκλής ήταν ιατρός και ο Ευάγγελος φαρμακοποιός στην Ύδρα (βλ. προσαγόμενα συμβόλαια). Μετά τον θάνατο του Θεμιστοκλή, το 1913, και με διαθήκη του, η όλη ιδιοκτησία περιήλθε στον Ευάγγελο, απώτερο δικαιούχο του σημερινού ιδιοκτήτη.

Με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού της 6-7-1993 (Υφυπουργός Κ. Μπουρδάρα) η κυρίως οικία και το φαρμακείο κηρύχθηκαν έργα τέχνης και ιστορικά διαφητέα μνημεία, με τον σχετικό εξοπλισμό τους (σχετ. αρ. 23). Στην πράξη κήρυξης θεωρούνται χαρακτηριστικά δείγματα της αρχιτεκτονικής της Ύδρας, που είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα με τις μνήμες των κατοίκων του νησιού, ενώ "ιστορική" χαρακτηρίζεται η οικογένεια Ραφαλιά. Επισυνάπτουμε στο ΦΕΚ κήρυξης έγγραφο υπηρεσιακό του 1990 και την εισηγητική έκθεση για την κήρυξη (σχετ. αρ. 24-25), όπου σημειώνεται ότι η αρχική κυρίως οικία είναι κτίσμα του 1800 και ότι η σημερινή του μορφή υλοποιήθηκε το 1890, με εξαιρετικές τοιχογραφίες στο εσωτερικό του. Στην εισηγητική έκθεση δίνονται λεπτομέρειες για τη δομή και τη μορφή του κτιρίου.

Με έξοδα της οικογένειας αποκαταστάθηκαν τοιχογραφίες και οροφोगραφίες της κυρίως οικίας και του φαρμακείου, παραθέτουμε δε στη συνέχεια τα ακόλουθα πειστήρια:

1. Ιστορικά στοιχεία και φωτογραφίες για την οικογένεια. Φωτογραφίες κυρίως οικίας και φαρμακείου (σχετ. αρ. 2-6).

2. Υπόμνημα προς το Δικαστήριο των Ανδρ. και Ευαγγ. Ραφαλιά, συνοδευόμενο από σημείωμα για την ιστορία μελών της οικογένειας και τη συμμετοχή τους σε εθνικούς αγώνες και την Αντίσταση (σχετ. αρ. 27).

3. Αντίτυπο τοπικού περιοδικού για τον θάνατο του εγγύτερου

δικαιοπαρόχου τους , του παππού Ανδρ.Ραφαλιά(σχετ.αρ.28).

4.Η παλαιά φωτογραφία προ του 1955, με τα υπολείμματα της προς νότο της ιδιοκτησίας παλαιάς οικοδομής, τη γούρνα-στέρνα και το πηγάδι.

5.Φωτογραφίες με την πρόσοψη της κυρίως οικίας, με τον παππού Ανδρ.Ραφαλιά, άποψη της πίσω πλευράς της κυρίως οικίας, του φαρμακείου και της υπόλοιπης ιδιοκτησίας(πίσω από αριστερά η επίδικοη θέση), λεπτομέρεια της πρόσοψης του φαρμακείου και τρεις απόψεις του εσωτερικού του φαρμακείου , με την παλαιά επίπλωσή του(σχετ. αρ.30-34).

Με όσα εκθέσαμε και με όσα θα εκθέσουμε επ' ακροατηρίω και με υπόμνημά μας

ΖΗΤΟΥΜΕ

να απορριφθεί η αίτηση ακυρώσεως της καθ' ης ως απαράδεκτη και αβάσιμη, καθ' ο εκπρόθεσμη και κατά της πρόσφατης, μάλιστα, σχετικής και ΑΔ ΗΟC νομολογίας του Δικαστηρίου Σας, να καταλογισθεί δε στο αντίδικο η δικαστική δαπάνη μας.

Αθήνα, 18 Μαΐου 2015

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος, δυνάμει του με αρ.2828/5-5-15 πληρεξουσίου της συμβολαιογράφου Αθηνών Μ.Β.Χρόνη, το οποίο θα προσαχθεί κατά τη συζήτηση

ΒΑΣΙΛΗΣ Κ. ΔΩΡΟΒΙΝΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Α.Μ. Δ.Σ.Α. 9177
ΞΕΝΙΑΣ 28 - ΑΘΗΝΑ 115 28
ΤΗΛ. 210 71 00 002

303
18-5-2015
18-5-2015
Α. Βασιαν

ΕΣΦΗΘΗΚΕ
18-5-2015
Α. Βασιαν